

להוכיח באמרי נועם פעם אחר פעם עד שיכנסו הדברים

ואם ראית אדם שחוטא הוכח תוכיח בנחת ולא בקטטה ואפילו מאה פעמים עד שילבוש חרטה. ואפילו תלמיד

לרבו מדרכיו הרעים אותו יטה ואפילו לעמיתך תוכיח באמרי נועם פעם אחר פעם ובצנעה ולא בפני העם והזהר שלא תשא עליו חטא וזעם, ואז תהיה ברוך מכל עם, וכלל אל תבייש לשום אדם כי המבייש כאלו שופך דם. ובעולם הבא אין לו חלק ואפילו בידו מעשים טובים כאיש חלק. וממש כהאי גוונא מי שלחבירו מכנהו אפילו אינו שום בושח וחבירו בו אינו מתבייש אפילו הכי הוא מוציא דיבה ואין לו חלק לעולם הבא.
(הנהגות רבי הירש צבי מלובלין אות ט')

חלק מהדרשות ברבים יהי' תוכחת מוסר ויראת שמים

כשדורש ברבים יהי' הדרוש על ג' חלקים חלק א' יהי' פשטים טובים מאותה סדרה או מענין היום: חלק ב' יהי' מדינים השייכים באותו זמן או בשאר הדינים הנוהגים בכל יום כגון דיני ציצית ותפילין וכדומה להם וחלק ג' יהי' בדברי התוכחות ומוסר ויראת שמים. - (שם אות י')

להיות זהיר במצות תוכחה

יהי' זהיר במצות הוכח תוכיח אם יש בידו למחות. (אות ל"ט).
(הנהגות מספר דרך החיים)

להשתדל לתקן גם חבירו בדרך הראוי

כל אחד צריך לראות לתקן את עצמו ואת חבירו. כל ישראל ערבים זה לזה. עד כמה שאפשר צריך להוכיח. רק שיהי' באהבה, וצריך לראות רק מעלת חברו. ובאם יראה עליו חסרון יוכיחנו בצנעה: (הנהגות רבי יוחנן מסטאלין אות כ"ב)

יחזור על כבוד קונו ולא יחוס על כבודו בתוכחה.

... חיפש אחר סור מרע ועשה טוב בכל תרי"ג מצות להסיר הנאה וכעס שלא להקפיד רק יהי לבו זך לזכות אחרים מאי דאפשר ובפרט להשיבם בתשובה אם יש להם עבירות ידועות הן לדרוש להן ברבים והן לדבר עם יחיד ביחידות על לבו תוכחה המתקבל על לב האדם ויחזור על כבוד קונו ואל יחוס על כבודו ואפי' לילך אחריהם לתוך ביתם לדבר עמהם. (שם אות ט', מהנהגות רבי משה חסיד מפראג).

להוכיח אנשי ביתו יום אחד בשבוע חצי שעה

ראוי ליוהר מאוד להוכיח באנשי ביתו ביום אחד בשבוע שיגביל כמו חצי שעה (כך קבלתי מגדול אחד) שעל פי זה אם יש לך להזכיר אותם איזה דבר יוכיח להם ביראה באותו זמן, ואם לא יעשה כן בהרבה פעמים ישכח לומר להם כמה איסורים ובפרט בשביל בניו שלא יהיו חלילה תרבות אנשים חטאים, ובפרט מי שטרוד בלימודו או בשאר עסקים, והכל בטוב טעם ובנחת, כי היכי דלשתמע מיליה, ואם לא ישמע לו אפי' מאה פעמים יוכיח אותם, ולא יתקוטט אלא ירבה עליהם רעים אחרים שיוכיחו אותם, והכל בשכל. (אות י' שם).

להוכיח אחרים שגם הם יוכיחו לאחרים להיות זריז מאוד בדברים הללו

והנה במצות עשה של הוכיח תוכיח וכו' נראה לחבר אצלך ולאסוף אנשים יראים מאי דאפשר שע"פ זה לא תבטל מתורתך תמיד וכמה דברים הקשים עי"ז ומהיות שהתשועה ברוב יועץ ולעיתים ידועים תתיעץ עמהם מה לעשות לכבוד התורה והקב"ה וכ"ש בצרכי עמו ישראל המרובים ואל תתרפה במצוה הזאת **ובפרט לאנשים שאתך במחנתך להוכיחם בכל פעם במצות הידועות לך להוכיחם** ולהזהירם שגם הם יוכיחו לאחרים ויתחברו אליהם במאי דאפשר

שכר כי תבא - פרק נ' ועונש רנא

לעבודת ה' ב"ה וכל אלה בטוב טעם ודברי חכמים בנחת נשמעים ומה טוב להתקשר עם אנשים טובים מעיר אחרת בכל פעם ואיש את אחיו יעזרו ביראת ה' ותורתו וראוי להיות זריז מאוד בדברים הללו. (אות כ"ג שם).

תוכחה כל המקבל יש להוכיחו

מתן יהיה בכל מעשיו כמ"ש המתן ותנצל מהר ותתחרט. מכל דבר יתן מעשר. מוכיח יהיה לכל המקבלו. **מצות מילה יהדר תמיד אחריה.** - (הנהגות רבי דוד לידא אות מ')

להוכיח בינו לבין עצמכם, לומר שאתה אוהבו וכל רצונך להרחיקו מנזק ולהכניסו תחת כנפי השכינה.

קנאה שנאה ורכילות ולה"ר כולם אינם נכנסים במחיצתו של הקב"ה הרחיקו מזה אדרבא תראו שתהיו כולם אוהבים כשתדברו עם אחרים תראו להם פנים שוחקות וכל רואיכם יאמרו כי הם זרע ברך ה' וכשתראו איזה חטא מאחרים תוכיחו בינו לבין עצמיכם ואמור לו שאתה אוהב שלו ורוצה אתה להביאו תחת כנפי השכינה ולהרחיקו מן הנזק הן בעולם הזה והן בעולם הבא. (הנהגות רבי שעפטיל בן השל"ה אות י"ח).

לשמוח בשמיעת תוכחה

שמח בשמעך תוכחת כמוצא שלל רב והוכח לחכם ויאהבך כי טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת ולמוכיחים יונעים. (אות מ"ד)

להוכיח עמיתו

שיוכיח את עמיתו ולא ישא עליו חטא. - (הנהגות רבינו הרא"ש אות קלט).

מדיני תוכחה

אם תוכיח את חבירך אל תוכיחנו ויתבייש. אבל תוכיחנו בסתר ואפי' מאה פעמים.

אל תלבין פני חבירך ברבים. כי המלבין חבירו דם יחשב לו דם שפך. תדע דאזיל סומקא ואתי חיורא. ואין לו חלק לעולם הבא. ונוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים. אך אם הוכח הוכחת אדם בסתר כמה פעמים ולא קבל. מותר לביישו ולהלבין פניו עד שיקבל. וכל שיש בידו להוכיח [האדם העובר עבירה] ואינו מוכיח העבירה בראשו. ואם הוכיח אז נפשו הציל.

(הנהגות רבינו יונה מגירונדי אות סח, סט).

שַׁעַר הַגִּלְגָּלִים

בו יבואר גודל עניני גלגולים

הבעל שם טוב מזווג זווג על פי סוד הגלגול

הבעל שם טוב לוקח לביתו ילד כדי לגדלו ולחנכו

פעם התאכסן הבעל שם טוב אצל יהודי אחד, בעל הפונדק בעיר. לאותה אכסניה הגיעה גם אשה אחת ובנה הקטן, ללון שם. ניגש אליהם הבעל שם טוב ובקש מן האשה, שתתן לו את בנה, שיגדלו ויחנכו בביתו. על אף שהאשה היתה עניה, וכל חייה נדדה ממקום למקום בחוסר כל, סרבה בתוקף להפרד מעם ילדה, שהיה מוכשר בעיניה ואהוב על ליבה. משראה הבעל שם טוב, כי ממאנת היא להפקיד את בנה בידו, הלך אל בעל האכסניה והבטיח לו סכום כסף הגון, אם יצליח להשפיע על האשה להשאיר את בנה וללכת לדרכו. בעל האכסניה השתדל לדבר על ליבה ולשכנעה, אך היא לא הסכימה. מה עשה עמד וגרשה החוצה באמצע הלילה אל הקור ואל השלג. משראתה האשה העלובה כי רע ומר מצבה, נמלכה בדעתה והסכימה להשאיר את ילדה שם, במקום חם ובטוח. בעל האכסניה הכניס את השניים לביתו ובבוקר נפרדה האשה מבנה והלכה לדרכה. הבעל שם טוב קיים את הבטחתו, נתן סכום הגון לאיש ולקח את הנער לביתו.

הבעל שם טוב ממציא לנער שידוך תמוה

במסירות רבה גדל הבעל שם טוב את הנער בביתו, עד שנתפרסם כתלמיד חכם ועלוי גדול. כל עשירי המחוז חפצו להשתדך עם הבחור, שגדל בבית הרבי, אך הרבי סרב להשיאו. באחד הימים צוה על משמשו ללכת לעיר אחת,

ולמסור מכתב חתום לפלוני הדר בעיר. הגבאי עשה את המוטל עליו בזריזות. הגיע לעיר, שאלה נשלח, חפש את האיש שהבעל שם טוב נקב בשמו, שאל אנשים למקום מגוריו, אך אף לא אחד הכיר איש בשם זה. באותה עיר גר עשיר אחד, חסיד מפורסם של הבעל שם טוב. הלך הגבאי אליו, וספר לו על שליחותו. הגביר קבל את האורח בסבר פנים יפות וכבדו בכבוד הראוי למשרת המלך. באמצע הסעודה שהכין לכבודו, ספר הגבאי כי עליו למסור מכתב ליהודי אחד, שאיש אינו מכירו. המסובים שמעו את השם, שבו נקב הגבאי, והחלו לחקור ולדרוש, מי מכיר את האיש. משרת אחד אשר שמש את הקרואים שמע את השם ואמר, כי הוא מכיר יהודי בשם זה עני ואביון, אשר מתפרנס בקושי רב ממכירת בצלים. האיש גר בבית קטן מחוץ לעיר, ספר המשרת. משרצה הגבאי ללכת אליו, עכבו המשרת באומרו, שלבטח יגיע עוד מעט כדרכו יום יום, להציע את בצליו למכירה.

ואכן, לא עבר זמן רב ואותו עני הגיע. השליח שאלו לשלמו, וכשהתברר, שאליו מיועד המכתב החתום, מסרו לו. העני לא ידע לקרוא, לכן קרא השליח את המכתב שבו כתב הבעל שם טוב בלשון זו: "ידעתי שיש לך בת גדולה שהגיע לפרקה, ואף אצלי נמצא נער שגדל פה והוא עלוי מפורסם. אם תרצה נעשה הזוג עם הזוג הנ"ל. במקרה, הריני מוכן לתת לך ממון להוצאות הנשואין, לדאוג ללבוש ולנדוניא, ואפילו לפרנסך אם אתה במצוקה."

לשמע הכתוב, אורו פניו של האביון, והוא אמר בשמחה: "אין זאת כי אם נושעתי הפעם, בביתי מספר בנות בוגרות, שהגיעו זה מכבר לפרקן, והן מתהלכות רעבות וצמאות, ואין בידי להושיען, והנה באה הצעת הבעל שם טוב לקחת את כל מחסורי עליו. בודאי שהנני מוכן ומזומן לעשות רצונו". באותו מעמד נכתבו התנאים.

השליח חזר לביתו ובמועד שנקבע נערכו הנשואין, בשעה טובה ומוצלחת, כשכל עשירי המחוז מתפלאים על השידוך, שהשיג הבעל שם טוב לבחור. אף שמקורביו של הבעל שם טוב האמינו בו וידעו כי בכל דרכיו כוונה ופעמים נסתרת היא מעיני אדם רגיל, הרהיבו עוז בנפשם ושאלוהו מדוע בחר דווקא בשידוך זה, נאות הבעל שם טוב ופתח בסיפור:

הבעל שם טוב מגלה את עברו של הנער בגלגולו הקודם

לפני זמן רב חי מלך אחד ולו בן יחיד. היה הבן חכם ובעל כשרונות ולו חבר, נער יהודי בן גביר אחד, אשר דר סמוך לארמון המלך. בן המלך למד רבות מפי ידידו היהודי על התורה והמצוות, עד שנפשו חשקה בתורה ועז היה רצונו להיות יהודי, אך ידוע ידע, על אף שאביו אהבו, הרי לא יסכים לעולם, שיהיה יהודי. "מה אעשה ונפשי קצה בהבלי דתינו" שאל את ידידו ובקש את עצתו, "כיצד אוכל להגשים את רצוני" הרהר החבר בדבר וענה: "רק זאת אוכל לעצץ לך. אמור לאביך כי רוצה אתה לצאת ללמוד במדינה רחוקה. אם יסכים יתן לך כסף להוצאות הדרך, ואתה תלך לדרכך. אבי יתן בידך כתובתו של צדיק מפורסם, הוא יקבל אותך לביתו, ואם תהיה ראוי לכך יגייר אותך". בן המלך שמע לעצת ידידו. נפרד מאביו ומבני משפחתו ויצא לדרך. לאחר נסיעה ארוכה הגיע לאותו צדיק, התגייר ונשאר לגור בביתו. במשך הזמן למד תורה יומם ולילה, עד שנהיה חכם וגדול בתורה.

באחד הימים נזדמן למקום מגוריו החדש של בן המלך, שר גדול. אנשי העיר ערכו במה גדולה לכבודו בככר העיר, שם עמד השר להשמיע דבריו בפני כל תושבי העיר. גם בן המלך ומאמצו הצדיק היו בין מקבלי פניו של השר. הבמה שעליה עמד השר היתה מקושטת באופן מיוחד ומרהיב, ועינו של בן המלך, שהורגלו ליופי ולמעשה אומנות ננעצו באותו

קשוט ולא הרפו ממנו שעה ארוכה. השר הבחין במבטו של הבחור והבין כי בן גדולים הוא, שכן רק מי שגדל בבית מלכים מסוגל ליחס חשיבות ולהתפעל ממעשי אומנות, כפי שעשה זאת אותו בחור. לאחר שסיים השר את דבריו, ציוה להביא לפניו את הבחור. מלא בפחד ובחרדה התייצב לפניו הבחור. 'מי יודע אם אין השר שליחו של אבי', חשב, 'ואולי בדעתו לגלות לאבי היכן אני ומה מעשי', הרהר בליבו, אך הוסיף לבטוח בהשם יתברך כי יעמוד לימינו ויעזרו בעת צרה.

לשאלת השר: "מי אתה" ספר הבחור את האמת. השר לא הכיר את המלך, ואף לא עלה בדעתו לנסוע אליו ולספר לו על בנו שנעלם. הוא רק שאל את הבחור אם רצונו להתחתן עם בתו. "איני יכול לעשות זאת, מכיון שאני יהודי והיא נכריה" השיב הבחור. אז גילה לו השר, כי הוא יהודי מן האנוסים, וכי מוכן הוא שבתו תתגייר ותהיה לו לאשה כדת וכדין. בן המלך הסכים לשידוך בתנאי שאשתו לעתיד תדע על עברו ותקבל על עצמה כל מה שיאמר לה. משהסכים אביה לתנאי וגם היא נתנה את הסכמתה, גילה לה הבחור כי לפעמים יש לו עליות נשמה ואז הוא שוכב מתעלף זמן מה. אם תראהו בכך, אמר לה, אל לה לדאוג ואל לה להעיר אותו. הנשואין בין בן המלך עם בת השר נערכו בצנעה והזוג חי חיים מאושרים בצוותא.

פעם ארכה עלית נשמתו של האברך זמן רב יותר מן הרגיל. אשתו נבהלה מאוד, לא התגברה על עצמה והעירה אותו. "מה קרה לך" שאלה בחרדה. אז ספר לה, כי רצה להגיע עד היכל העליון שבגן עדן, ולא קבל רשות לכך כיון שנולד לאם נכריה. נאמר לו בשמים, רק אם ימות ויתגלגל שוב בילד לאם ישראלית, אזי יוכל להכנס לאותו היכל. הוסיף האברך ואמר לאשתו: "עז רצוני להכנס לשם, לכן אמרתי, שאסכים למות ולהתגלגל שנית לזה העולם, רק לאחר

שאבקש רשות ממך ואת תסכימי עמי. עתה זוגתי היקרה שואל אני אותך, האם את נותנת לי רשות לכך" לאחר שחדרו הדברים אל ליבה, אמרה האשה: "הנני מסכימה לכך, בתנאי שגם אני אתגלגל שנית לעולם, ובגלגול הבא נתחתן שוב יחד ונהיה בעל ואשה".

"הבחור הזה שגדל בביתי" - סיים הבעל שם טוב את ספורו - "הוא גלגולו של בן המלך, ובת העני, שאותה נשא לאשה, היא גלגולה של בת השר. זווג הם עוד מגלגול ראשון, איך אוכל לעשות פירוד ביניהם חייב הייתי להתאמץ, להביא את הבחור, בעודו ילד, אל ביתי, לגדלו ולחנכו, ולאחר מכן להשיאו עם זוגתו זו". (דברים ערבים).

מעשה נורא בכלב שנתגלגל בדג

אחד מתלמידי הרב הקדוש מ"מ רבי יחיאל מיכל מזלאטשאוו זי"ע נסע פעם לרבו לשבת קודש. אך דרכו רגליו על מפתן חדרו של הרבי, ציוה עליו רבו הקדוש להסתובב אחורה ותיכף לחזור לביתו. החסיד מ"מ יחיאל הצטער מאוד והיה כמבולבל, כיון שרצה מאוד לשבות אצל רבו, ולא ידע מדוע ציוה עליו הרבי לחזור לביתו, אבל חזקה עליו מצות רבו. בלב כבד עלה על העגלה ועשה את דרכו חזרה לביתו. בדרך נסיעתו הבחין בכלב קטן ונחמד הרץ אחרי העגלה כל הזמן. הכלב מאוד נשא חן בעיניו, לכן העלה אותו על העגלה, והשתעשע עמו כל הדרך. כשהגיע בדרכים לגשר, שעבר מעל נהר שבדרך, קפץ הכלב הקטן לתוך הנהר, הוא ניסה לשחות בכל כוחו ולצאת מן המים, רצה להחלץ מן המצר, אך אחרי כל מאמציו טבע בנהר. החסיד הצטער מאוד על טביעת הכלב, שנשא כל כך חן בעיניו. בינתיים התעכב שם, והדייגים שם העלו דג גדול ברשתם, ומכיון שכבר היה ערב שבת קודש והיה כבר קרוב לביתו, קנה את הדג, בהגיעו לביתו תיקן ובשל אותו לכבוד שבת קודש, כשחזר מבית הטבילה,

טעם ממנו, כמו שאמרו: "טועמיה חיים זכו". תיכף נהפך לאיש אחר והיו פניו מאירות, וכל השבת היו תפילותיו כמו של אדם גדול וקדוש, גם אמר בכל סעודה וסעודה דברי תורה ורזין דאורייתא, שלא שמעתן אוזן מעולם, ויפלא מאוד בעיני כל האנשים, וגם הוא בעצמו התפלא מאוד, מהיכן הגיעו אליו התלהבות זו והדיבורים הקדושים האלו, כי לא היה בר הכי. בצאת השבת, אחרי תפילת ערבית והבדלה, שב להיות אדם רגיל כבראשונה, ויתפלא מאוד על כל הענין. מיד ביום ראשון רתם את העגלה, ונסע אל רבו הקדוש. כשהגיע קרא לו הרבי בר בי רב דחד יומא, וישאל את רבו, מה זה ועל מה זה, ויענהו רבו כי אביו ז"ל היה לו איזה עוון אשר חטא ונתגלגל בכלב הזה, ומפני שלב יודע מרת נפשו, לכן נשא הכלב חן בעיניו ונצטער על טביעתו, אז נתעלה וזכה להתגלגל בדג הזה, שהעלו הדייגים ברשתם, ועל ידי שתקנו לכבוד שבת נתנו לו רשות שיתעבר בו, ולכך היתה לו ההרגשה הנפלאה הזאת בשבת זו, ואחרי ההבדלה חזר כבר למקומו הראוי ונתקן. (שבחי הבעש"ט)

**מעשה נורא בנשמה שנשתלחה מהעולם העליון,
להחזיר טובה לזוג צעיר, להצילם ממות לחיים
מאניה שטבעה במצולות.**

בן למדן ליהודי עשיר משתוקק לנסוע לקושטא הבירה

במדינת טערקיי גר איש יהודי עשיר ותם לב. לו היה בן יחיד ירא שמים ולמדן גדול. יומם ולילה ישב הבן בבית המדרש ועסק בתורה. גם אחרי שחבריו ללמודים עזבו את תלמודם והחלו לעסוק במסחר ובעסקים שונים. לא הלך הבחור בדרכם ונשאר פרוש מהבלי העולם, אך בתורת ה' היתה חפצו, ולא מש מאהלה של תורה אף לרגע.

פעם החליטו חבריו, שהגיע העת להסיתו, שיניח הגמרא אשר בידו, ויצא אל העולם הגדול להנות ממנו. נכנסו

לבית המדרש ופנו אליו: "עד מתי תשב בבית המדרש ולא תדע בין ימינך לשמאלך" שאלוהו בהתגרות. "מדוע שלא תבקש מאביך עשרת אלפים דינרי זהב ותלך עם הכסף לקושטא הבירה לעשות עסקים הלא יודע אתה שטוב תורה עם דרך ארץ, אין ספק שתצליח במשא ובמתן ותגרום נחת רוח לאביך, כשתביא לפניו את רווחיך". דברי ידידיו הרשימו את הבחור והוא החליט לעשות כעצתם. נגש לאביו ואמר לו, שברצוני לנסוע לקושטא, לראות את עיר הבירה ואף לעסוק בה במסחר. דעתו של האב לא היתה נוחה מהרעיון. "מדוע עליך להרחיק עד קושטא הבירה" - שאל אותו - "האין לימוד התורה מענג אותך דיך ואם ברצונך דווקא להכיר מעט את הוויות העולם למה לך ללכת למקום ששם מסתובבים ריקים ופוחזים צא אל בית המסחר שלי, הכר אנשים, עזור לי בעסקי, ותבוא סקרנותך על ספוקה." יעץ האב. אולם הבן לא הסכים, והוסיף להפציר באביו, שירשה לו לנסוע. כשראה האב, שבנו לא מרפה ממנו, והבין שהרצון לראות את עיר הבירה אחז בו כדיבוק, הוא מתהלך כל היום בפנים עצובות והוא מחוויר מיום ליום, קרא לו ובעל כורחו נתן לו את הכסף שבקש, והרשה לו לצאת לדרכו.

הנער מגיע לקושטא ומציל נשמת מת מבזיון

אחד ממשרתי העשיר הפליג עם הבן באניה אל העיר הגדולה. כשהגיעו וירדו אל החוף נפקחו עיניהם למראה עיר סואנת: אנשים רבים, מרכבות טעונות עושות את דרכן במעלה הרחוב, ועגלות משא חולפות במהירות לידם, בתים גדולים וגנים מפוארים נתגלו לעיניהם החומדות את פלאי הבירה הגדולה. בעברם ליד גן אחד אמר המשרת לבן אדונו: "חכה לי בצל העצים, עד שאביא את חפצינו מן האניה, ואמצא מלון, שנוכל להתאכסן בו כל ימי שהותנו בעיר.

באותו יום נפטר בקושטא איש חסיד, צדיק וקדוש רבים הלכו אחרי ארונו ללוותו בדרכו האחרונה. מסע ההלוויה עברה דרך הגן בו ישב הבחור, וכששמע שמובילים יהודי צדיק למנוחת עולמים, הצטרף גם הוא אל המלווים, כדי לקיים מצות הלווית המת. בדרך שמע אנשים מתלחשים זה עם זה ומקללים את הנפטר קללות נמרצות. מה זאת תמה הבחור, ושאל את אחד מהמלווים: "הן הכריזו, שקדוש הוא הנפטר, ומדוע מלא פיהם חרפות כלפיו" השיב לו: "אמנם חסיד וישר היה האיש, אולם לפני מותו פרצה שריפה בביתו וכל רכושו ירד לטמיון. אלו המקללים אותו הם בעלי החוב שלו. יודעים הם, שלא יקבלו בחזרה את כספם, ולכן הם כועסים עליו".

בינתיים הגיע המשרת ובידו תיבת חפציהם בראותו את אדונו הולך אחרי ארון הנפטר הצטרף גם הוא אליו והלך איתו. לפני הקבר הפתוח נעצרו המלווים ועמדו לקבור את הנפטר מבלי להספידו, בגלל המהומה שפרצה בין בעלי החוב, שלא פסקו מלחרף אותו. בזיון המת חרה מאוד לבחור טוב הלב. בהחלטת פתע צוה על המשרת: "הוצא את דינרי הזהב שהבאנו!" הבחור חילק אותם בין האנשים, שלהם היה הנפטר חייב כסף. אחרי שפרע את כל חובותיו, נרגעו הנאספים. הספידו את הנפטר וקברוהו בכבוד גדול.

הנער חוזר לביתו ולתלמודו

מיד לאחר ההלוויה אמר הבחור למשרתו, שהוא רוצה לחזור לביתו. "איני רוצה ללון אפילו לא יום אחד במקום מגורי רשעים. הנשמע כזאת, לקלל יהודי, שהפסיד את כל רכושו ולא יכול לשלם את חובותיו! להיות כפויי טובה אל איש חסיד, שכל ימיו היטיב עם בני אדם! חרפה היא. הבה ונחזור הביתה!" קרא. הפליגו השניים באניה וחזרו לביתם. האב שמח מאוד לקראת בנו האהוב, וכששמע על המצוה

שכר כי תבא - פרק נ' ועונש רסא

הגדולה שקיים, שמח עוד יותר, ולא הקפיד על הכסף הרב שנתן לאותם אנשים. האב חזר לעסקיו והבן - לתלמודו.

חברי הנער משכנעים אותו לנסוע שוב לעיר קושטא

עברו ימים ושוב נכנסו חבריו של הבחור לבית המדרש והחלו לצחוק עליו. "הנשמע כדבר הזה, לברוח מעיר הבירה ביום שהגעת אליה ואם נתקלת באנשים רעים - האם בהכרח רעים הם כל תושבי העיר הלא גם אותו איש חסיד גר שם ובודאי ישנם עוד צדיקים כמוהו, אל תהיה שוטה! בקש מאביך, שירשה לך לנסוע לשם שוב, והפעם אל תשתטה, התענג על הבקור והצלח בעסקיך!" אכן יש אמת בדבריהם, הרהר הבחור. שוב התעורר בו הרצון לראות את העיר הגדולה. גם הפעם כשבקש את רשות אביו, לא הסכים האב, "הן היית שם וראית שאין זה מקום עבורך, בני יקירי" - אמר לו. "למה לך להטלטל שוב לשם" הבן לא המרה את פי אביו, אולם שקע בעצב והתהלך סר וזעף כל היום. מחשש, שמא ישקע במרה שחורה, קרא לו האב נתן לו שוב עשרת אלפים דינרי זהב ויחד עם משרת נאמן שלח אותו למחוז חפצו.

הנער פודה שבויה בעיר קושטא

כשהגיעו לקושטא, טיילו קצת בעיר. שוב נשאר הבחור לשבת קצת על ספסל בגן אחד מול הים, עד שהמשרת ימצא עבורם בית מלון נאה וכשר, ויביא את המטען שלהם מהספינה.

בקצה הגן, הבחין הבחור באנשים רבים מתגודדים סביב איש אחד. כשהתקרב למקום בסקרנות, ראה נערה צעירה יפה עד מאוד עומדת בעיניים מושפלות ליד האיש המכריז בקול על מכירתה. "מי הנערה ומדוע מוכרים אותה כשפחה כושית" שאל הבחור. ענה לו אחד האנשים: "שבויית מלחמה היא ודינה כדין שפחה, האיש ששבה אותה רוצה

עבורה כסף רב". למראה הנערה המסכנה, עדינת המראה, נכמרו רחמיו של הבחור. "רוצה אני לקנותה" - אמר לסרסור - "כמה הנך רוצה עבורה" בקש מהאיש שלידו לגשת אל הכרוז, והודיע לו, כי ישנו אדם, שרוצה לקנות את הנערה. "מחירה הוא חמש מאות דינרי זהב" - אמר הסרסור. משהסכים הבחור למחיר, הובילו את הנערה אליו. "עוד מעט יבוא משרתי עם הכסף ואפדה אותה" - אמר בשמחה, ויחד עם הקהל הרב עמד וחכה. עד מהרה הגיע המשרת והופתע לשמוע ששוב רוצה אדונו לתת את כספו לאחרים. העסקה בוצעה והנערה היתה של הבחור.

הנער חוזר לביתו עם הנערה שפדה, היא מספרת על עברה ומתגיירת.

"הבה ונסתלק מכאן" - אמר למשרתו - "שבעתני מעיר זו ולא אשוב אליה לעולם, אנשים רעים בה ואיני רוצה להכירם, גם הבלי העיר ותענוגותיה לא לי הם, אשוב לבית אבי ואעסוק בתורה כל ימי", אמר בהחלטה נחושה, ויחד עם הנערה שבו לביתם.

בבית העשיר התקבלו בשמחה רבה. "בת מלך אני" - ספרה הנערה בקול בוכים" - "במלחמה בה נוצח אבי נשבתי, לולא פדה אותי אותו בחור טוב הלב, מי יודע אלו חיים עלובים היו נופלים בחלקי" - אמרה והודתה למצילה בחום.

בבית העשיר גדלה הנערה כבת בית לכל דבר. יפת תואר היתה, נבונה ומהירת תפיסה, עד מהרה למדה את מנהגי היהודים שבביתם גרה. אהבתה לדת ישראל ולתורתם גדלה מיום ליום, עד שהחליטה להיות יהודיה, והתגיירה כדת וכדין.

הנער חפץ בנערה שפדה לקחתה לו לאשה, אך רוצה לקבל רשות מהורי הנערה.

עברו שנים והנערה הגיעה לפרקה. רצה העשיר להשיאה לבנו יחידו. "לא מצאתי לך, בני, אשה נאה וטובה מהנערה שפדית, רצונך, בני, שא אותה לאשה, ותראה עמה חיים טובים", הציע האב לבן. הנערה מצאה חן בעיני הבחור והוא אמר לאביו: "טובה היא בעיני, אבא, ורוצה אני בה, אולם עלי לקבל את הסכמת אביה ואמה, נוסף לכך צר לי עליהם, שנים רבות יושבים הם בצער על אובדן ביתם היחידה. ניסע איפה שנינו למדינת מלכותו של אביה, ונבקש את ברכתו לנשואינו". לשמע עצת הבן נחרד האב. מדינה זו שממנה באה הנערה היתה רחוקה מאוד והאב חרד לשלום בנו. "לא אוכל לשלוח אותך למקום כל כך רחוק בני. אם רצונך לשמח את לב הוריה ולקבל את הסכמתם לשידוך, אשלח את הנערה בלווית משרתים ומשרתות והם יביאו אותה חזרה". הבן לא הסכים לדעתו של אביו, והתעקש לנסוע יחד עם הנערה אל בית הוריה. "לא אשא אותה עד שאראה את אביה". החליט ולא זו מדעתו.

הנער - החתן, והנערה - הכלה, נוסעים לפגוש את הורי הנערה ובדרך נצלים מטביעה.

כשעברו ימים רבים, והבן נשאר איתן בהחלטתו, התיר לו האב לצאת לדרך. מלבושי פאר הכין לחתן ולכלתו, תכשיטים יקרים קנה לנערה, ויחד עם משרתים ועם אנשים מומחים בהפלגות ארוכות על פני ימים, שלח אותם לדרכם.

ארבעה חדשים שהו הנוסעים על אניה גדולה, כשהתקרבו אל מחוז חפצם והיבשה כבר נראתה מרחוק, פרצה לפתע סערה חזקה. האניה הטלטלה מצד לצד על פני הגלים הסוערים, והנוסעים המבוהלים זעקו בפחד ובקשו על חייהם

מרבון העולמים. מאמצי רב החובל והמלחים להביא את הספינה אל החוף עלו בתוהו. המים הרבים שטפו את הסיפון, הכבידו על האניה, והיא טבעה במצולות ים, כשעליה כל הנוסעים שמצאו את מותם בטביעה.

הבחור וכלתו צללו אל המים יחדיו, כמעט שיצאה נשמתם, כשהושיט לפניהם דייג אחד את ידו, דייג זה הגיע למקום הטביעה בספינת הדיג שלו. ביד אמיצה אחז בשניהם ומשה אותם מתוך המים. כל עוד נפשם בם הוצאו השניים מן המים והובאו אל החוף רטובים עד לשד עצמותם, לאחר שהתאוששו קצת הודו למצילים ושאלוהו מי הוא והיכן הם נמצאים. האיש, שנראה כדיג, אמר להם: "אל תשאלו לשמי, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. הוא שהציל אתכם מתוך גלי הים הזועף. עתה שמעו לי לכו לצד ימין מהלך שעתיים. שם תמצאו פונדק אחד, הכנסו לתוכו ונוחו מתלאותיכם ביומיים האחרונים. אני גם אבוא לשם ואומר לכם מה לעשות הלאה". עוד לפני שהשניים הבינו מה עליהם לעשות נעלם האיש מעיניהם והם נשארו עומדים על החוף ומשתאים לפשר נס הצלתם המופלא.

הנער והנערה מגיעים לפונדק, כפי שמצילים הנחה אותם. שם הוא אומר מה עליהם לעשות הלאה.

לאחר שעתיים של הליכה לאורך החוף מצאו את הפונדק ונכנסו לתוכו. לאחר שהשיבו נפשם באוכל ובמשקה, הופיע הדיג המוזר. השניים מהרו אליו בשמחה ושוב הודו לו ושאלוהו כיצד יגמלו לו על החסד הגדול, שעשה איתם. "דע לך, שאני בן עשיר גדול והיא בת מלך, כל מה שתרצה ניתן לך בחפץ לב, רק אמור מה!" אמר הבחור. "יודע אני מי אתם עוד לפני שספרתם לי", השיב האיש והוסיף: "איני רוצה מכם מאומה. עתה אגיד לכם מה תעשו. שלחו שליח אל אבי הנערה והודיעו לו על המצאכם כאן. הוא ישלח לכאן את משרתיו

ויקחכם אל ארמונו בכבוד גדול. לאחר שתספרו לו את קורותיכם יתן לך את הנערה לאשה בשמחה רבה. בפאר גדול תחגגו את חתונתכם. אחרי הסעודה, כשכל המזומנים ילכו לביתם, אל תלכו לישון, לפני שתעשו לי טובה. אחרי חצות הלילה בואו אל המקום שם הוצאתי אתכם מן המים. הביאו אתכם ברזל, גרזן, מעט עצים ומחצלת. אל תשאלוני לשם מה, איני מבקש ממכם כסף וזהב רק עשו עבורי מלאכה קלה וזה יהיה שכריי". סיים האיש את דבריו באזני הבחור והנערה הנדהמים. לאחר שהאיש ברך אותם בחיי אושר ושלום, נפרד מהם ויצא מן הפונדק.

הנער והנערה עושים כל מה שצוה עליהם מצילם ופוגשים במלך ובמלכה הורי הנערה

שעה ארוכה עברה, עד שהשניים התאושו מתדהמתם, מי האיש המופלא ומה הוא רוצה שיעשו עבורו תמהו ולא ידעו את נפשם, עליהם לעשות את רצונו של מציל נפשם גם אם מוזר הוא, החליטו יחדיו. מיד שלחו רץ אל המלך להודיע לו על הבת האובדת שמחכה לו בפונדק, הבשורה הטובה התפשטה חיש מהר בכל המדינה. אנשים, נשים וטף יצאו במחולות ברחובות העיר, המלך והמלכה לא ידעו את נפשם מרוב שמחה, במרכבות פאר יצאו המלך והמלכה וכל שרי הצבא לקראת הבת, כשלפניהם תהלוכת המנגנים בכלי זמר, אחריהם כל העם והשרים, שרוקדים כל הדרך.

ההורים הנרגשים הכירו מיד את ביתם היחידה ונפלו על צוארה. חבקה ונשקה בבכי של שמחה. אחוזי קסם הקשיבו לספורה המופלא. שמעו מפיה כיצד פדה אותה הבחור שלצידה והציל אותה מעבדות. בהתרגשות ספרה הנערה על שנותיה המאושרות בבית הבחור היהודי, גם על נס הצלתם מתוך הים ספרה, אולם לא גלתה מה אמר להם הדיג המוזר. בכבוד גדול התקבל הבחור היהודי בארמון המלך,

סעודת מלכים נערכה לכבוד הנסיכה השבה הביתה, והמוזמנים הרבים היטיבו את ליבם ביין ובמעדנים עד חצות הלילה.

הנער והנערה מתחתנים ובאותו לילה יוצאים לעשות את רצון מצילם, ועל ידי כך מגלים מי הוא היה.

לאחר שבוע נערכה חתונת בת המלך עם הבחור היהודי. המלך ידע מפיה, שהיא התגיירה, ואת חתונתם ערך רב יהודי כדת משה וישראל. כל העיר צהלה ושמחה בחתונת הנסיכה היפה, עד שעת לילה מאוחרת נמשכה השמחה כשהכל אוכלים ושותים, רוקדים וצוהלים עד בלי די. אחרי חצות הלילה, כשכל הנאספים התפזרו איש לביתו, וגם המלך והמלכה עלו על משכבם, נכנסו החתן והכלה לחדרם, הסירו את בגדי החג ולבשו בגדי יום חול, לקחו את כל אשר הכינו מבעוד יום, והלכו בלב פועם מסקרנות אל המקום, שאמר להם האיש אשר הצילם ממות, כשהגיעו היה שם האיש ושמח מאוד לקראתם, "בואו איתי ואראה לכם מה לעשות", אמר להם. בהתקרבם לשפת הים, פנה אליהם ואמר: "דבר גדול עשיתם, בבואכם לעזור לאיש זקן וחלש כמוני. עבודה קשה לפני ואיני יכול לעשותה בעצמי, קחו את הברזל שהבאתם, וחפרו כאן בור עמוק, אני אראה לכם את אורכו ורוחבו של הבור, ואתם עזרו לי לעשותו". בלי להוציא הגה מפיהם עשו השניים כמצוותו. כשנשלמה מלאכת החפירה אמר להם, להקציע בגרון את העצים שהביאו, ולהכניסם אל הגומא בצורת תיבה ארוכה. אחר כך נכנס האיש לתוך הבור שכב בתוכו, כשידיו ורגליו פשוטות, ואמר להם: "שמעו נא את דברי, אנשים יקרים, אינני דיג ואינני בן תמותה, אני הוא אותו חסיד שפרעת את חובו בעיר קושטא, והצללת אותי מן החרופים והגדופים של בעלי חובי. על ידי מעשה נאצל זה זכיתי להקבר בכבוד גדול, והנה ביום בו פרצה הסערה בלב

ים, והאניה שלכם טבעה במצולות, באה הצדקה אשר עשית עמדי לפני בית דין של מעלה, ולמדה זכות עליך ועל הנערה בת זוגך להצילכם מהמות המאיים עליכם. מיד פסקו בשמים: עליך ועל הנערה להנצל. עלי, בעל החוב, פקדו לרדת ולהציל אתכם, ובכן באתי אליכם בדמות דיג והצלתי אתכם. עתה מכיון שחזרתי להיות אדם חי ועשיתי את שליחותי, עלי להקבר שנית במקום זה. על כן כמו שעשיתי עמכם חסד והצלתיכם מתוך המצולות; עליכם לעשות עמי חסד של אמת ולהשלים את קבורתי. כסו נא את פתח הבור בעצים ובעפר, הוסיפו חול ואבנים על קברי, כדי שיראו שכאן קבור אדם. אחר כך שובו לביתכם לשלום". עוד המילים בפיו והנה לפתע השתתק האיש ומת. הבחור הצעיר ואשתו ניסו לדבר אליו ולדובבו אך לשוא, אין קול ואין עונה. האיש שכב דומם בתוך הקבר ורוח חיים לא היתה בו עוד. מזועזעים עד עמקי נשמתם השלימו השניים את המלאכה וקברו את האיש כדת וכדין. אחר כך שבו אל הארמון, ולא ספרו לאיש את הקורות איתם בלילה זה. עד סוף ימיהם חיו בן העשיר ובת המלך חיים טובים ומאושרים. כל ימיהם עשו צדקה וחסד והיו אהובים על אלוקים ואדם, ועד יום מותם לא שכחו את הפלא הגדול שהיו עדים לו. (נפלאים מעשיו).

**צדיק אינו נותן שינה לעיניו ביום
ובלילה עד שמוכיח הרשעים
ומביאם שישובו בתשובה.**

(זוהר הקדוש, חלק א, כ:)

**אילו היו יודעים בני העולם גודל
השכר להחזיר חבירו למוטב היו
רודפים אחרי תמיד כמו שרודף
אחרי כסף וזהב.**

(זוהר הקדוש פרשת תרומה קכח, ב - קכט, א)

**מצוה שאתה רואה שבני אדם
נוהגים בה קלות ראש ומעט המה
שמקיימין אותה, הנה מצוה זו
בודאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר
בה איש כשר וישר להזהר בה,
ולעורר רבים על מצוה זו לקיימה
באהבה לכבוד קוב"ה וכו'.**

(זוהר הקדוש פרשת תרומה, קב הישר פרק ס"ד)

בעזרת השם יתברך

פרק נ"א

• נצבים •

בפרק הזה יבוא בעזהשי"ת:

שער הגלגלים - בו יבואר גודל עניני גלגולים -
האריז"ל מגלה סודות הגלגול בשני שותפים,
שבאו לעולם בפעם השניה לתקן גלגולם הקודם
- הנערה "בכלל" אינה חפצה להנשא לשום בחור
- הסבא מתגלה ל"בכלל" בחלום ומצוה עליה
לקחת את הבחור העובד באטליז לחתן - הנערה
מתקדשת לבחור בסתר, אך בשמים לא
מסתפקים בכך - האר"י הקדוש מצוה לארס
את הבחורה לבחור העובד באטליז והוא עורך
את החתונה - האשה הצעירה הלכה לעולמה
אחרי יסורים קשים ומרים - האר"י הקדוש
מגלה מדוע נגזר כך בשמים ומעודד את בעלה
של האשה - הצדיק הקדוש מטשערנאבעל מגדל
יתומים בביתו ומתקן נשמותיהם. - דרכי
התוכחה בשכר ועונש מהצדיק הקדוש
האדיר כמוהר"ר חיים פאלאגי זללה"ה
בעהמח"ס כף החיים.

תוכן העניינים - של פרק נ"א

- א. שַׁעַר הַגְּלוּלִים - בו יבואר גודל עניני גלגולים.....רעג
- ב. האר"ז"ל מגלה סודות הגלגול בשני שותפים, שבאו לעולם בפעם השניה לתקן גלגולם הקודם.....רעג
- ג. הנערה "בכל" אינה חפצה להנשא לשום בחור.....רעג
- ד. הסבא מתגלה ל"בכל" בחלום ומצוה עליה לקחת את הבחור העובד באטל"ז לחתן.....רעד
- ה. הנערה מתקדשת לבחור בסתר, אך בשמים לא מסתפקים בכך.....רעה
- ו. האר"י הקדוש מצוה לארם את הבחורה לבחור העובד באטל"ז והוא עורך את החתונה.....רעז
- ז. האשה הצעירה הלכה לעולמה אחרי יסורים קשים ומרים.....רעח
- ח. האר"י הקדוש מגלה מדוע נגזר כך בשמים ומעודד את בעלה של האשה.....רעט
- ט. הצדיק הקדוש מטשערנאבעל מגדל יתומים בביתו ומתקן נשמותיהם - הרבי הקדוש רבי מרדכי מטשערנאבעל זי"ע לוקח יתום ומגדלו בביתו.....רפב
- י. אחות הרבי הגיעה לבית הרבי וראתה את היחס המחפיר, אשר הילד היתום זכה לה, וריחמת עליו.....רפג

- יא.** הרבי מספר לאחותו כי ילד זה היה איצ'ה בגלגולו הקודם,
האיש שהציק מאוד למשפחה..... רפד
- יב.** איצ'ע הכשיל את הנערה באיסור יחוד ועל זה התגלגל ב'
פעמים..... רפד
- יג.** הדרך הנכון לעורר הציבור בעניני שכר ועונש לשם שמים..... רפו
- יד.** גודל עונש הפרנס המטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם
שמים..... רפו
- טו.** עד כמה צריך הפרנס להתרחק מלהטיל אימה יתירה על
הציבור..... רפו
- טז.** איך צריך להיות התוכחת מוסר של הרב הדיין המוכיח..... רפח
- יז.** גודל הסבל שהפרנס הדיין המנהיג צריך לסבול מהציבור..... רפט
- יח.** בזה שהמנהיגים מוחלים על כבודם מקרבין הגאולה..... רפט
- יט.** צא וראה מה שכתב רבינו הקדוש רבי חיים פאלאגי זכותו יגן
עלינו, בספרו תוכחת חיים (פרשת וארא) איך צריך מנהיג
ישראל למסור עצמו עבור הציבור..... רצ
- כ.** כמה יותר שמקללין ומבזין את הפרנס מצותו ושכרו יותר גדול
ולא יקפידו על זה כי כן צריך להיות המנהיג לישראל..... רצא
- כא.** גודל החיוב להזהר בכבוד המנהיגים הרבנים הדיינים הגם
שהם מצווים להיות סבלנים..... רצב
- כב.** מי שאינו מגלה דעתו בדבר שחייב לגלות, עונשו גדול מאד גם
על שתיקתו..... רצד

- כג.** אסור להתחסד ולעמוד מנגד במחלוקת שיש חילול ה' והתורה, כי העושה כן נקרא חסיד שוטה.....רצה
- כד.** תוכחה מגולה שהת"ח הנהנים מבעלי בתים לא ישאו להם פנים עי"כ שלא להוכיח.....רצו
- כה.** כשרב מעיר אחרת אומר תוכחה היא מתקבלת יותר.....רצו
- כו.** כששומעין לתוכחת רב העיר הסימן הוא שזה מצד אהבתם אותו והעוונות נהפכין לזכויות.....רצו
- כז.** אסור להוכיח ברבים - לומר שהוא חטא.....רצה
- כח.** על ידי שמיעת האוזן כל הגוף מקבל חיים.....רצה
- כט.** אין ממנים לשררה רק למי שהוא חכם בחכמת התורה, כל שררה הוא רק אם היא כדין תורה, ואם לאו אין שררותו שררה.....רצט

פרק נ"א

שער הגלגולים

בו יבואר גודל עניני גלגולים

האריז"ל מגלה סודות הגלגול בשני שותפים,
שבאו לעולם בפעם השניה לתקן גלגולם הקודם.

הנערה "בכל" אינה חפצה להנשא לשום בחור

בעיר הקודש צפת גר יהודי. היה האיש עשיר גדול, למדן וירא שמים ובעל צדקה וחסד, ביתו פתוח לרווחה לכל עני וידו פשוטה לכל נצרך. בת יחידה מאין כמוה היתה לעשיר. "בכל" היה שמה של הבת וכשמה כן היא, לא היתה מעלה טובה שלא נתברכה בה הנערה, שהיתה משוש הוריה וחביבת כל מכריה. כשהגיע זמנה של הנערה להנשא הציעו לה שידוכים רבים, כולם בני עשירים ונכבדים בחורים יפי תואר, למדנים ומשכילים, אך היא דחתה את כולם. שוב לא היתה צנועה ובישנית כמקודם, בהחלטה שאינה נתנת לערעור פסלה את כל הבחורים שהוצעו לה. בכל אחד מצאה פסול או פגם בלתי נראה, ולא רצתה להנשא לו. הוריה היו מודאגים דברו על ליבה ופרטו לפניו את מעלותיהם של הבחורים שבאו מקצוי הארץ להשתדך אליה, אולם היא לא השתכנעה ולא רצתה באף אחד מהם. בחורים כארזים יצאו מלפניה בבושת פנים, עד שלבסוף נפל פחדה על כל הצעירים והם התרחקו ממנה ולא רצו עוד לשמוע על הנערה המוזרה. הבת נשארה בבית אביה, והיא עדין בבדידותה. השנים חלפו ועיני האב

רואות וכלות, אוצר גדול יש לו בביתו, אך הוא חפץ כבר לראות מעט נחת מבתו.

הסבא מתגלה ל"בכל" בחלום ומצוה עליה לקחת את הבחור העובד באטליז לחתן

לילה אחד חלמה הנערה חלום מוזר. הסבא שלה הופיע לנגדה ואמר לה: "דעי לך, ביתי, שכל השידוכים לא מצאו חן בעיניך, משום שאין הם מיועדים לך. בן זוגך האמיתי הוא הבחור העני, העובד באטליז שבעיר". בבהלה התעוררה הנערה, חושך שרר בחדר, והיא לא ידעה את נפשה מפחד. שעה ארוכה עברה עד שנרגעה ונרדמה שוב. לפנות בוקר חלמה שוב את החלום המוזר, משהתעוררה זרחה כבר השמש. מחשבות מבולבלות התרוצצו במוחה, מה פשר החלום תהתה. כך שכבה ערה על מיטתה בלב פועם וללא ניע. לאיש לא גלתה את החלום והתעודדה במחשבה, שחלומות שוא ידברון. חלפו מספר שבועות, בלילה אחד חזר החלום ונשנה. הפעם דבר אליה סבה ביתר תוקף ולפני שהסתלק אחז בידה בחזקה ואמר לה: "אם לא תעשי כדברי ולא תנשאי לאותו בחור, רע ומר יהיה סופך!" צעקת פחד פרצה מגרונה והיא התעוררה בבהלה. כשהסתכלה על ידה, ראתה את הסימן, שהותירה אחיזתו של סבה. אין זה חלום שוא, אות משמים הוא, חשבה והחליטה לעשות את רצון הסב. עד לאותו יום אף לא ידעה כיצד נראה אותו בחור. לעיתים קרובות בא אל ביתם והביא להם בשר, אבל היא מעולם לא שמה לב אליו. מאותו יום החלה לעכוב אחריו בסקרנות, ומה מאוד הזדעזעה כשראתה שהוא נער עזוב ועלוב, פצעיו על ראשו ואבאבועות פורחות על פניו. נער זה בן בלי שם היה. יתום שהתגלגל בין בתי נדיבים כל ימיו. מאותו יום שלחה לו משחות לרפא את פצעיו, ובגדים נקיים מתאימים למידתו, והנער הפך בעיניה לבחור נאה ויאה.

באחד הימים פנתה אל אביה ואמרה לו: "אבי יקירי רוצה אני להתארס לאיש." "מי הוא המאושר" שאל האב בשמחה. "הנער המשרת באטליז", ענתה בענוה. האב לא האמין למשמע אזניו. "האם את מהתלת בי, בתי יקירתי האם בו בחרת מכל הבחורים העשירים והמיוחסים שהציעו לך האם הוא טוב בעיניך מכל אותם בחורים למדנים ונבונים שבאו לראותך בתקוה להנשא לך" האב לא ידע את נפשו מרוב פחד. "גזירה היא מן השמים ואין לשנותה", דברה בתוקף. "לא! לא תעשי זאת לעולם!" נצטעק האב בבהלה. "בביתי תשארי, עד שילבינו שערותיך! האם לזאת גדלתי וחנכתי אותך באהבה ובמסירות! רוח שטות נכנסה בך, ילדתי היקרה, חשבי היטיב וטראי שאין זה שידוך המתקבל על הדעת!"

הבת לא ענתה והוסיפה לשבת בבית, כשהיא אינה רוצה לראות ולשמע על בחורים אחרים. מאותו יום בא אליה הסב בחלום בכל לילה והציק לה שתעשה את דבריו. בצר לה פנתה הבת לאמה. אולי היא תבין לליבה חשבה. אולם משאמרה לה למי רוצה היא להתארס, נדהמה האם כל כך עד שהתעלפה. כששבה אליה רוחה ולאב נודע מה אמרה לה הבת, גערו בה שניהם ואסרו עליה לדבר על כך יותר. חלפו הימים והנערה לא ידעה כיצד להחלץ מן המיצר. כיצד לא להמרות את פי הוריה ולקיים גם את רצונו של הסב, עד שהחליטה להתקדש אל הבחור, כשאישה לא יבחין בהם.

הנערה מתקדשת לבחור בסתר, אך בשמים לא מסתפקים בכך.

בסתר נגשה אל הבחור ובקשה ממנו לבוא אל הכרם, שבקצה העיר, בשעות אחר הצהריים, אחרי שהפועלים ילכו לביתם. הבחור, שהיה אסיר תודה לנערה שהיטיבה עמו, בא לשם בשעה שקבעה, למרות שהיה עסוק עד מאוד באותה שעה. הנערה כבר היתה בכרם, יושבה על אבן

וחכתה לו. הבחור, שלא העלה בדעתו מדוע הזמינה אותו, עמד מרחוק ולא העז להתקרב אליה. כשנשאה עיניה וראתה אותו, קראה לו ואמרה: "כעת תעשה כל מה שאצוה לך!" "כן, גבירתי, לך לא אסרב לעולם" השיב בחן והשפיל את עיניו. מתוך כיס בגדה הוציאה טבעת, שאין בה אבן, ואמרה לו: "אני נותנת לך טבעת זו במתנה". לאחר שהיתה הטבעת בידו למדה אותו להגיד את המילים: "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל". הבחור חזר על הדברים עד שידע אותם בעל פה. אחר כך הושיטה את אצבעה ואמרה לו לענוד לה את הטבעת ולהגיד לה את הפסוק שלמדה אותו. הבחור הנרגש והמופתע עשה כדבריה והיא אמרה: "השמים מעל והארץ מתחת עדים, שעשיתי את שלי והקדוש ברוך הוא יעשה את שלו", ואל הבחור פנתה ואמרה: "דע לך, שעכשיו קדשתני ועתה השמר לך לא לגלות זאת לאיש, עד שיבוא הזמן, ומשמים יראו לנו מה לעשות". אחרי שקבל על עצמו לשמור את הסוד הלך הבחור לדרכו מבלי להוציא הגה מפיו, אז שבה הנערה אל ביתה. עברו ימים והמנוחה, שחשבה לזכות בה, לא הגיעה. הנערה שקעה בעצב גדול. מרה שחורה ירדה עליה והיא רזתה ונחלשה מיום ליום. כמעט ולא אכלה דבר, לא הקפידה על לבושה ועל מראה, ימיה עברה עליה בשכיבה על מיטתה ובנעיצת עינים במקום בלתי נראה. הוריה ראו אותה הולכת ודועכת לעיניהם, ולא ידעו להשית עצות בנפשם. כשגברה עליה מחלתה, אמרה האשה לבעלה: "עלינו להציל את ביתנו היחידה. הנה לא מזמן הגיע לעירנו האר"י הקדוש, מפורסם הוא כמקובל ועושה נפלאות, הבה נלך אליו ונשאל לעצתו". האב הדואג לא רצה ללכת אל הרב הצעיר והחדש ואמר לאשתו: "למה לי ללכת אל אדם בא מרחוק ואיני יודע מי הוא - אלק אל חכם עירנו רבי יוסף קארו, בעל ה'בית יוסף' ואעשה מה שאמרו חז"ל: 'כל מי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך

אצל חכם ויבקש עליו רחמים, ואת זוגתי לכי אל החכם החדש ובעזרת ה' יושיעו אותנו שני צדיקים אלו".

האר"י הקדוש מצוה לארס את הבחורה לבחור העובד באטליז והוא עורך את החתונה

הלכה האשה אל בית מדרשו של האר"י הקדוש, ומצאה אותו יושב עם תלמידיו שקוע במחשבות קדושות. הרב לא הרגיש בבואה, וכשראתה שאין הרב פונה אליה, התקרבה ושפכה על השולחן לפניו מלוא הסינר אדומים של זהב. נשא האר"י הקדוש את עיניו ושאל אותה לבקשתה. "ביתי היחידה חולה ואין מרפא לה", ספרה בדמעות והוסיפה: "באתי לאדוני, שיבקש רחמים עליה, כי הגיעו מים עד נפש". שמע הרב ואמר: "כתוב בפרקי אבות: 'אל תרבה שיחה עם האשה. באשתו אמרו, קל וחומר באשת חברי וא', ה'. לכי לביתך ויבוא בעלך אלי". כשחזרה האשה לביתה ספרה לבעלה את דברי הרב ובקשה ממנו ללכת אל האר"י הקדוש.

בלב חרד ובתקוה לישועת השם הלך האיש לבית המדרש. משפתח את הדלת, פנה אליו האר"י הקדוש ושאל: "הרוצה אתה שבתך תחיה" "כן" - ענה האב בקול בוכים - "וכי שאלה היא זו, גם מי שבניו מרובים, חביבים עליו חייו של כל אחד מהם יותר מחייו שלו, אני שאין לי אלא בת יחידה על אחת כמה וכמה". "אם כן עליך לכתוב מיד 'תנאים' עם מי שאומר לך". "מי הבחור" שאל האב בתקוה שזהו אחד מתלמידי האר"י. "הנער העובד באטליז הבשר הוא חתנה המיועד של בתך", אמר הרב. צמרמורת חלפה בגופו של האב, ולא יכול היה לפתוח את פיו, נדמה היה לו כאילו תהום פעורה לפניו, הוא מתגלגל לתוכו, ומכל גופו נעשה איברים איברים. כאילו ממרחק שמע את קולו של האר"י הקדוש "גזירה היא מן השמים, ואפילו אם תתישב בדעתך שנה שלימה לא תועיל

מאומה. חתנה של בתך הוא ואם רצונך שתחיה עליך למהר ולהשיאה לבחור זה".

בפיק ברכיים שב האיש לביתו וספר לאשתו את דברי הרב. אמרה האשה בעצב: "אם גזירה היא מן השמים אסור לנו לעכב, הבה נעשה זאת." עוד באותו יום קרא העשיר לבחור, ובביתו של האר"י הקדוש נכתבו ה"תנאים" כדת וכדין. גם נדוניה גדולה, בסך עשרת אלפים דנרי זהב הבטיח האב לתת לחתן, סכום שהיה שמור עמו מזמן עבור חתנו של ביתו היחידה, לאחר ששתו לחיים וכל אחד חזר לביתו, הוטב מצבה של החולה עד מאוד. לא עבר זמן רב ולהפתעת כולם -- הבריאה לגמרי. אכלה ושתתה בתאבון, שוב חזר אליה כוח הדיבור ואף חיוך אושר נראה על פניה.

ביום המיועד נערכה חתונת בת העשיר עם הבחור העני. האר"י הקדוש סדר את הקדושין והשתתף בשמחתם, שמחת חתן וכלה. שנת אושר ונחת עברו על בני הזוג, רק דבר אחד העיב את אושרם, עדיין לא זכו בפרי בטן. שניהם התפללו לה' שיתן להם בן זכר, והשומע תפילות שמע את תפילתם, בשנה השנייה לנשואיהם הרתה האשה.

האשה הצעירה הלכה לעולמה אחרי יסורים קשים ומרים

כל ימי הריונה שרתה השמחה בביתם, גם ההורים הזקנים שמחו מאוד וקוו לראות סוף סוף נחת מנכדם העתיד להולד. אולם לא כן היה, אין אדם יודע מה ילד יום, וכשמלאו ימיה ללדת הפכה השמחה לאבל ויגון. חבלי הלידה קשים היו עד מנשוא. שלושה ימים התענתה האשה, ולבסוף נפטרה ביסורים קשים, כשהרופאים לא מצליחים להציל את פרי בטנה. אבל כבד עטף את העיר צפת. לא היה איש שלא בכה בלווית האשה הצעירה. נכבדי העיר ספדו לה וקברו אותה בכבוד גדול. בלב נשבר ישבו ההורים והבעל "שבעה", הבעל

אמר "קדיש" בבכי קורע לב, עתה משנפטרה אשתו האהובה נשאר הוא יתום בפעם השניה. הוא הבין היטיב, שהורי אשתו מביטים עליו בעין רעה, כאילו בשלו כל הרעה שבאה לבתם היחידה. אין ספק שהם רוצים להפטר ממנו במהירות ולא לראותו עוד לעולם חשב במר לבבו ומאן להתנחם. אכן ליבו לא הטעהו, כשעברו ימי "השבעה" הודיעו לו שעליו לעזוב את הבית. אפילו לגמר השלושים לא חיכו. בצר לו פנה הצעיר אל ידידיו המעטים ושאל בעצתם. "אין לך עצה אלא להזמין לדין תורה", אמרו לו. הלך והזמין את חותנו לדין תורה אצל ה"בית יוסף". שמע הרב את טענותיהם ואמר: "על פי דין תורה יורש הבעל את אשתו, אבל מה אעשה בתקנת חכמים שאמרו: 'אין הבעל יורש את אשתו אלא אם כן ישב אתה לפחות שלש שנים'"

בלב נשבר יצא מבית דינו של ה"בית יוסף" והלך אל האר"י הקדוש, כשסיפר לו מה אמר רבי יוסף קארו, הרגיע אותו האר"י והבטיח לעשות למענו כל מה שביכולתו לעשות. משיצא האיש שלח לקרוא את חותנו של האיש. כשבא העשיר בראש מורכן ובלב דואב, בקש ממנו לשבת ולהקשיב לספור שיספר לו.

האר"י הקדוש מגלה מדוע נגזר כך בשמים ומעודד את בעלה של האשה

מעשה בשני שותפים - פתח האר"י הקדוש וספר - שנשאו ונתנו באמונה שנים רבות. נאמנים היו איש לרעהו, האחד נסע ליריד אחד, והשני - ליריד אחר, שם קנו ומכרו, ואת כל הרווח חלקו ביניהם שוה בשוה. לימים הרויח אחד מהם ממון רב, עשרת אלפים דנרי זהב. בא היצר והחל לפתתו שלא לתת לחברו אף פרוטה. כשחזר לביתו, לא התגבר על יצרו והעלים משותפו את הכסף אשר זכה בו, ובקש ממנו להפסיק את השותפות.

מאותו יום התהפך מזלו של השותף המרומה, לא עבר זמן רב והוא הפסיד את כל רכושו ויצא נקי מנכסיו, לעומתו הלך הגזל והתעשר מאוד. השותף השני הגיע עד פת לחם ונוזק לחסדם של הבריות. פעם, בערב חג בא אל שותפו לשעבר ובקש ממנו נדבה. העשיר, לא רק שסרב להושיט לו עזרה, כי אם גם גרש אותו בחרפה מעל פניו. בבושת פנים יצא העני מבית העשיר וליבו לא מלאו לשוב אל ביתו הדל בידיים ריקות. מה עשה הלך לבית המדרש, פתח את ארון הקודש עמד ובכה. דמעותיו זלגו כמים, ומרוב בכי וצער יצאה נשמתו.

מותו של האיש הרעיש את כל העולמות. לא די לגזלן, שמעל בחברו וגזלו, אלא שלא רחם עליו. בייש אותו וגרם למותו, רשע זה אינו מבני בניו של אברהם יצחק ויעקב, פסקו. מיד הוציאו עליו גזר דין מות. לא די בזאת, אלא שפסקו, שירד לגיהנום כדין פושעי ישראל. באותו יום אחז השבץ את העשיר הגזלן, ושני השותפים לשעבר הובאו לקבר ישראל ביום אחד.

לקראת נשמתו של הגזלן יצאו אבותיו ואבות אבותיו, שהיו מגדולי עולם ובאו לקבל את פניה. כששמעו את פסק הדין הקשה, שהוציאו על נשמת אחד מבני בניהם, הזדעזעו ושאלו: "מפני מה נגזר על נשמה זו עונש נורא כל כך?" ספרו להם במרום מה עשה האיש, והם מהרו להשתטח לפני כסא הכבוד ולבקש עליו רחמים. נענו להם מלאכי הרחמים. יצאה בת קול והכריזה: "מכיון שהוציאו פסק דין על החוטא שלא בפניו ולא היתה באפשרותו ללמד זכות על עצמו, לפיכך צריכים לדון את דינו פעם נוספת ולשמוע גם את טענותיו של הנידון.

ישב בית דין שני ובדק את כל מעשי האיש מיום הוולדו ועד גגע פטירתו, ומצאו שכל ימיו היה איש כשר, נאמן לאלוקים ואדם ורק פעם אחת חטא, היה זה, כשהשטן הערים

עליו והכשילו והביאו לגזול את ממון חברו. אחרי משא ומתן שינו את פסק הדין לטובתו ופסקו: "הגזלן חייב להחזיר את הגזלה לבעליה, על כן על שתי הנשמות להתגלגל שוב לעולם התחתון כדי לתקן את המעוות, הגזול יולד אצל גביר כנערה בת יחידה כלילת המעלות, והנגזל ירד לעולם השקר כנער להורים עניים. נער בור ועם הארץ שיעבוד כל ימיו כמשרת. ביום אשר שני אלה יזדווגו תקבל נשמת הגזול את תקונה". אכן שני השותפים נולדו שוב בעיר אחת, מכיון שמטבע הדברים אין בת גביר נאה נשאת לבחור עני וחסר כל, בא אביה זקנה של הנערה בחלום ודרש ממנה להנשא לאותו בחור עלוב. הנערה נבהלה ונחרדה לשמוע עם מי עליה להתחתן, אבל אחרי שהסב איים עליה והציק לה מדי לילה, הלכה עם הבחור אל הכרם ושם הוא קדש אותה כדת וכדין לעיני שמים וארץ ששמשו כעדים. ראו בשמים ועדיין לא אמרו די. כי על ידי הקדושין עדיין לא הוחזרה הגזילה לבעליה.

באותו זמן בא אלי הזקן, סבא של הנערה, ספר לי את המעשה ובקשני שאתערב בדבר כדי שהשניים יתחתנו בגלוי. מאותו יום חכיתי לך כדי שתבוא אלי, וכשבאה אשתך ובקשה רחמים על בתך הזמנתי אותך אלי ובקשתי ממך שתארס אותה עם הבחור העני. מכאן והלאה איני צריך לספר לך מה היה. יודע אתה הכל כמוני, דע לך ר' יהודי, שהכל בידי שמים. ואותם עשרת אלפים דנרי זהב של הנדוניא הם אינם אלא אותה גזלה שהגזלן חייב להחזיר לנגזל, ואילו היית רואה את בתך איך היא יושבת למעלה ומחכה לאותה שעה שהוא יקבל את חלקו לא היית מעכב את הממון בידך אף רגע. רחם איפוא על בתך ותן לחתנך את כספו, שלו הוא, אז תבוא נשמת בתך, שהיא נשמת הגזול - על תיקונה.

שמע הגביר את דברי האר"י הקדוש, נאנח אנחה גדולה והחריש. כשחזר לביתו קרא לחתנו, נתן לו את

הנדוניא שהבטיח לו, ובקשו להשאר בביתו. מאז התקרבו שניהם לאר"י הקדוש ולא עשו דבר בלעדיו.

לימים השיא הגביר את הבחור לנערה יתומה בת אחותו שאמה מתה עליה, אותה נערה גדלה בביתו והוא אמצה לו לבת. בעצת האר"י הקדוש עשה זאת למען הקים בנים על שם בתו הנפטרת ולא ימחה שמה מישראל.

(שערי ירושלים)

הצדיק הקדוש מטשרנוביל מגדל יתומים בביתו ומתקן נשמותיהם - הרבי הקדוש רבי מרדכי מטשערנאבעל ז"ע לוקח יתום ומגדלו בביתו.

ביתם של אדמור"י טשרנוביל היה מפורסם כבית של חסד ואהבת ישראל. אנשים עלובים, חסרי בית, יתומים ללא גואל ושאר עלובי החיים מצאו בחצר זו בית חם ואוהב ביום ובלילה ובכל ימות השנה.

בין הדורים דרך קבע בחצרו של הצדיק רבי מוטלה מטשרנוביל היה ילד יתום כבן שבע שנים. מוצאו של הילד ונסיבות הוולדו לוטים היו בערפל. רק מעטים מיהודי העיירה ידעו, שהילד נולד לאשה אלמנה, שהופיעה בפתאומיות ביום בו אחזו בה צירי הלידה. האשה המתיסרת בכאביה לנה בפיתת ה"הקדש" ושם בלא שישמע איש את גניחות כאבה, ילדה את בנה. ימים מספר לאחר מכן, נפטרה האשה לאחר שמשאירה את תינוקה לחסדיהם של העניים שהתגוררו אף הם ב"הקדש". זמן מה לאחר מכן צוה הרבי להביא את היתום הקטן אל ביתו. מאז גר הילד בחצרו של הרבי, אלא שלמרבה הפלא, לא זכה לאהבה וחום כשאר היתומים שגדלו יחד עמו בביתו של הרבי. הילד הסתובב מרבית שעות היום בחצר, לבוש בגדים קרועים, מלוכלך ומוזנח. החסידים התפלאו על כך מאוד, מכיון שהרבי התעניין מאוד על אותו ילד, הרבה פעמים שאל לשלומו, חקר לדעת

את מוצאו, ואף על פי כן לא דרש מבני הבית לגלות יחס של חיבה אל הילד שנראה כזר, מוזר ועלוב עד מאוד.

אחות הרבי הגיעה לבית הרבי וראתה את היחס המחפיר, אשר הילד היתום זכה לה, וריחמת עליו.

באחד הימים, כשהשתובב היתום בחצר, הגיעה הרבנית מלכה, אחותו של רבי מוטלה, לביקור בבית אחיה. מחלון החדר שבו התאכסנה ראתה הרבנית את היתום לבוש הבלויים משחק באבנים ובחול, כשאפו זב ופניו מזוהמות. הרבנית לא ידעה דבר אודותיו, אך כשהביטה עליו וראתה את הסבל הנשקף מעיניו, נכמרו רחמיה עליו. היתכן שכך גדל ילד קטן ומסכן בביתו של אחי הצדיק, תמחה בְּלָבָה.

עודנה עומדת ומביטה על הילד, והנה התקרבו אליו ילדים בני גילו: בניהם של הגבאים, בניו של הרבי ועוד ילדים להורים רמי יחס, והחלו להתגרות בילד ולהציקו. לא די שלא אבו לשתפו במשחיקה, אלא שעוד לעגו לו, צחקו עליו, כינוהו בשמות גנאי, ואף היכוהו מתוך היתול ולעג.

באותו רגע פג אורך רוחה של הרבנית. בזריזות יצאה אל החצר גרשה את הילדים שהצטופפו סביב היתום. בידיים רחמניות הרימה את הילד המלוכלך על זרועותיה, כשדמעות צורבות זלגות על לחיו, הכניסה אותו אל הבית. לאחר שהרגיעה אותו במילים רכות, רחצה את פניו וידי, נתנה לו מהממתקים שהיו באמתחתה; ועודדה אותו בלטיפות ומילים, שהילד לא הורגל בהם מעולם.

לאחר מכן, כששוחחה הרבנית עם אחיה הרבי, אמרה לו בין השאר: "אחי היקר, בקשה לי אליך. הייתי רוצה שתדרוש מבני הבית לשנות את יחסם העוין והאדיש אל היתום הזה. היום הייתי עדה ליחס מחפיר ומביש, שבו היה נתון הילד העלוב וְלִפִּי נכמר עליו".

"האם זו משאלתך באמת", שאל הרבי את אחותו כשחיוך רחב מתפשט על פניו. "כן" השיבה הרבנית. "כל כך רחמתי היום עליו, יתום זה נקשר על ליבי כאילו בני היה". "אם כן" - אמר הרבי - "הוא אינו זקוק לנו יותר, שכן בזה הרגע השיג את תיקונו". משראה הרבי את אחותו הרבנית מביטה עליו בתמהון, הבין שדבריו הבלתי מובנים גרמו להשתוממותה, הוא פתח וספר:

הרבי מספר לאחותו כי ילד זה היה איצ'ה בגלגולו הקודם, האיש שהציק מאוד למשפחה.

אחותי היקרה, רצוני לספר לך מעשה שהיה לפני שנים אחדות. מעשה שאת נטלת חלק בו, אם כי בודאי נשכח מלבך. בימיו של אבינו ז"ל גר יהודי נכבד בשם איצ'ע, בעיירה סמוכה למקומינו. איצ'ע היה מתנגד גדול לחרדים, במיוחד גדולה היתה שנאתו לאבינו רבי נחום. פעמים רבות הציק לו, אלא שאבינו הצדיק לא התלונן עליו מעולם, ואף בליבו לא היה עליו. למרות שאיצ'ע עשה עוול גדול לאבינו, מחל לו אבינו על התנהגותו הגסה ועל כל התלאות שהביא עליו.

איצ'ע הכשיל את הנערה באיסור יחוד ועל זה התגלגל ב' פעמים

פעם אחת הגדיל לעשות. באותו יום התאכסן איצ'ע באכסניה הסמוכה לביתנו, שהיתה שייכת לפרץ. את אחותי, היית נערה צעירה באותם ימים צנועה וחסודה ולא הרבית לצאת מן הבית. במקרה יצאת באותו יום לקנות דבר מה וכדרךך מהרת לשוב הביתה. כשעברת ליד האכסניה, בדיוק אז, עמד איצ'ע ליד החלון וראה אותך. רעיון שטני עלה במוחו. מיד קרא לך להכנס. את, בתמימותך כי רבה, שמעת בקולו ונכנסת אל החדר, שבו שהה איצ'ע בחברת הפרץ.

שכר נצבים - פרק נ"א ועונש רפה

באותו רגע קפץ איצ'ע החוצה ונעל את הדלת אחריו, כדי שתשארי את, בת הרבי, בחברת הפריץ הגוי ביחידות.

השם עזר ותושיתך עמדה לך. כהרף עין פתחת את החלון ונמלטת, אך הצער והבזיון מאותו מקרה נשארו אצלך ואצל אבינו ז"ל זמן רב.

זמן קצר לאחר מכן נפטר אותו איצ'ע. כשעמד בפני בית דין של מעלה, פסקו לו הדיינים, שאין ואפס, לנשמה זו לא תהיה תקומה, עד אשר יבקש מחילה מהרבי ר' מוטלה, אבינו. מאז החלה נשמתו של האיש להופיע אצל אבינו ולבקש מחילה על פשעיו נגדו. אמר אבינו לנשמתו: "אני מוחל וסולח לכל מי שהצר לי, אלא שאיני יכול בשום אופן למחול בשם בתי, רק היא בעצמה צריכה ויכולה למחול, למי שעלב בה או הציק לה". אז הלכה הנשמה אליך ובקשה ממך סליחה, מכיון שליבך הדואב טרם נרפא מאז אותו מקרה מביש, סרבת למחול לו.

בינתיים הסתלק אבינו מן העולם ובבית דין של מעלה נגזר על נשמתו להתגלגל שוב לעולם הזה. נשמתו התגלגלה בגופו של היתום הזה והוא גדל בביתנו עד היום. עתה תוכלי להבין, אחותי, סיים רבי מוטלה את ספורו המופלא, מדוע לא זכה הילד לאהבה ותשומת לב, שבה זוכים כל המסכנים שאצלנו, רציתי שיתענה, ובכך יתכפר לו עונו בעולם הזה, ודווקא שאת אחותי תראי בצערו ותרחמי עליו. עכשיו משנכמרו רחמין עליו ולבך דאב בגינו, הרי שבזאת מחלת לו וגרמת לתיקון נשמתו. עתה יוכל להכנס לעולם שכולו טוב. עוד באותו יום מת הילד. (אדמור"י טשערנאבעל).

הדרך הנכון לעורר הציבור בעניני שכר ועונש לשם שמים

העתקנו כאן הלכות גדולות יוצאות מפוס ממלל רברבן שר וגדול בישראל שמו מפארים בהדרי הדרים הגאון האדיר כמוהר"ר חיים פאלאגי זללה"ה בעהמח"ס כף החיים (הקדמון) ועוד ספרים בלי שיעור, ואחר דבריו נהים כל בית ישראל. - העתקה מספריו תוכחת חיים, נפש כל חי. (ואמרנו היטב איטיב להמעין, וסדרנו כל הדינים בקטעים).

גודל עונש הפרנס המטיל אימה יתירה

על הציבור שלא לשם שמים

גם יהיה נזהר שלא להטיל אימה יתירה על הצבור כמ"ש רבינו המאירי ז"ל ועונשו חמור עד מאד כמ"ש בגמ' בפ"ק דר"ה ד"ז יע"ש. ופסקו הטור בח"מ סי' ח', שבכלל מה דתני שם בברייתא שיורדין לגהינם ונדונים לדורי דורות, שהם המינים והמסורות והאפיקורסים שכפרו בתורה ושכפרו בתחית המתים, ושפירשו מדרכי צבור ושחטאו והחטיאו את הרבים כירבעם כו' בכלל הני ושתנו חיתתם בארץ החיים וכו'. ובגמ' מפרש להא דנתנו חיתתם בארץ החיים מאי היא א"ר חסדא, זה פרנס המטיל אימה יתירה על הצבור שלא לש"ש. אמר רב כל פרנס המטיל אימה יתירה על הצבור שלא לש"ש אינו רואה בן ת"ח שנאמר, לכן יראוהו אנשים, לא יראה כל חכמי לב יע"ש. הרי נראה מהך סוגיא כמה קשה עונש הדיין והפרנס המטיל אימה יתירה על הצבור שלא לש"ש כי יורד לגהינם ונידון שם לדורי דורות כעונש מינים ואפיקורסים ומחטיאי הרבים. ומי יודע איזה שיעור מקרי האימה יתירה ולפני זעמו מי יעמוד [דף מ] לכוין באותה שעה שיהיה לש"ש ושלא ישתתף עמו אהבת רעיו ואוהביו העוזרים אותו והניצוח והקינטור והשררה והכבוד המדומה וכיוצא.

(תוכחת חיים פרק ג')

עד כמה צריך הפרנס להתרחק מלהטיל אימה יתירה על הציבור

אימה כלל על הצבור בתכלית הריחוק כי יצא שכרו בהפסדו וטוב ארך אפים מגבור ומושל ברוחו מלוכד עיר, ואם יחטא איש כנגדו וקמים עליו אנשי הועד או מקרוביו ורעיו וגירי דיליה שיעשה לו דין לנדותו ולהחרים או למוסרו בידי גוים וכדומה, והוא רואה שיוצא הדבר למחלוקת וקטטות או לידי קנטור וחשדא, ובפרט אם יהיה מחלוקת בעיר שנחלקו לשתי כיתות, האחת אהובה, ואחת שנואה לא תאבה להם ולא תשמע אליהם, אלא יהיה מעביר על מידותיו וימחול לו תיכף והגם כי יאמרו אליו כי נפיק מיניה חורבה שאם לא יענישו לזה יחטיאו אחרים, עכ"ז לא ישמע אליהם כי אדרבה ממנו יראו וכן יעשו להיות עניו ומעביר על מדותיו. וכן כתוב בשה"ח סי' קפ"ס וז"ל מעשה בחסיד א' שהיה אחד מביישו ומדבר לו דברים רעים אמרו לו הקהל נעשה לו נזיפה ונגזור עליו חרם, אמר להם אל תעשו, אמרו נעשה בשביל שלא יעשה לאחרים, אמר להם ממני תלמדו וכן תעשו שאני סובל, איני נותן לכם להתקוטט בשביל כך, כשתשמעו את חרפתם מני נבל כל היום מקול מחרף ומגדף אל תשימו לב לכל דבריו, הרי כתיב והאיש משה עניו מאוד מכל האדם וכנגדו לא קם נביא עוד בישראל כמשה ואחריו כתוב אחרי ה' תלכו, וכתיב החשתי מעולם אחריש אתאפק כו' יע"ש. הרי מבואר מדברי הרב סה"ח כי יותר טוב הוא להעביר על מידותיו ולמחול לו מלעשות לו דין, וכ"ש אם יצא הדבר לידי תקלה כי היותר טוב הוא להיות מעביר על פשע ולמחול אשם וכבר אמרו ענוה גדולה מכולם.

(תוכחת חיים שם, שם)

איך צריך להיות התוכחת מוסר של הרב הדיין המוכיח

ואם יראה הרב או הדיין שבעיר שהעם צריכים תוכחת חיים וליסרם יהיו בנחת רוח ובשפה ברורה בהראות להם פנים מסבירות בחיבה יתירה ואהבה רבה ולהיות מאמין להם בנאמנות גמורה כי אין עליהם שום שנאה וקנאה ותחרות, ולא שום נקימה ונטירה. ובזה יכנסו דבריו באזני העם וזה ראיתי לרבינו הגדול הרב המאירי ז"ל בס' בית אבות פ"ב משנה ב' שפ"י מאמר התנא ר"ג בנו של רבי יאודה הנשיא אומר, יפה תלמוד תורה עם ד"א. שכתב וז"ל ויש לפרש דרך ארץ מוסר ומידות ואמר יפה ת"ת עם ד"א שיגיע שניהם משכחת עון, כי החכם מצד הוכיחו שאר בני אדם כמה נבלים מתקנאים בו ומחפשים מומיו כשהוא מוכיח דרך כעס וקינטור כו'. אבל כשהוא בעל מוסר ומוכיח דרך חיבה ואהבה הם נוהרים בכבודו הרבה, וזהו משכחת עון כו', וישתדל להוכיח בנחת ובערבות כו'. והזהיר אח"כ וכל העוסקים עם הצבור ר"ל הממונים על הצבור שיהיו עוסקים לשם שמים, ולא להתייחר ולא להתגדל ולהטיל אימה יתירה לכבוד עצמן שכל שהוא עושה כן אינו חס על כבוד צבור ותועלתם אלא לתועלת עצמו לנצח ולהתגדל עליהם אבל כשהוא לשם שמים הוא מנהיגם בהנהגה ישרה ומנחילם חוקים ישרים ותורות אמת יע"ש, הרי מבואר בדברי הרב המאירי ז"ל דכשהרב והדיין הממונה על הצבור הרי הוא מוכיחן במת"ק ודשן ובדברים ערבים, מקבלים דבריו יותר, וגם צריך הוא שלא יהיה מקבל עליו השררה להתייחר ולהתגדל לתועלתו, שהרי עונשו חמור עד מאד, כמ"ש בפסיקתא והובא בילקוט משלי ס"י וי"ו ע"פ נואף אשה חסר לב וז"ל כל המקבל שררה כדי ליהנות ממנה אינו אלא כנואף הזה שהוא נהנה מגופה של אשה, משחית נפשו הוא יעשנה כמשה שנאמר אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא יע"ש. (תוכחת חיים פרק ב').

גודל הסבל שהפרנס הדיין המנהיג צריך לסבול מהציבור

והכי אמרינן בפ"ק דסנהדרין ד"ח ע"ב על פסוק ואצוה את שופטיכם בעת ההיא וכתוב ואצוה אתכם בעת ההיא אמ"ר אלעזר אמ"ר שמלאי אזהרה לצבור שתהא אימת דיין עליהם, ואזהרה לדיין שיסבול את הצבור, עד כמה אמ"ר חנן ואי תימא רבי שבתאי כאשר ישא האומן את היונק עכ"ל. וצריך לדעת מהו המשל הלזה שהמשיל סבלנות הדיין מהצבור שיהיה כשיעור הזה דהיינו כאשר ישא האומן את היונק, ורש"י פי' כאב את בנו ומהו המשל הלזה. ונראה ע"פ מ"ש הר"ף באגדתיה וז"ל דהכונה לומר שאם הבן מבעט באביו ואינו משליכו מפניו כן הדיין יסבול הצבור אע"פ שיהיו מבעטים בו יע"ש, גם ידוע הוא כי כשישא האומן את היונק בחיקו לפעמים הוא מקיא החלב שיונק עליו ועל בגדיו ומטנף אותו ואת בגדיו וגם רוב פעמים הוא משתין עליו ועל בגדיו עושה צרכיו [דף לז] האם יתכן שהאומן הנושא אותו בחיקו משליכהו ארצה או מכה אותו, ומלבד שאינו מקפיד עליו כל עיקר, אלא אדרבה הוא מחבקו ומנשקו, וכן אמרו במ"ר בהדיא ע"פ תועבה יבחר בהם יע"ש. כ"כ צריך הדיין לסבול את הצבור כי הגם שמחרפים ומקללן אותו וסוקלן אותו באבנים כמ"ש רז"ל דהוי כפועלים עליו ח"ו, עכ"ז יחשיבם כאשר ישא האומן את היונק שלא יקפיד עליהם אדרבה יהיה מנשקן ומחבקן. ובשיטתי לסנהדרין פי' עוד במאמר הלזה בפנים שונים יע"ש בסיעתא דשמיא. (תוכחת חיים ע"ז).

בזה שהמנהיגים מוחלים על כבודם מקרבין הגאולה

מעשה זהו כונת הכתוב וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל, שיהיו נוהגים עמהם במדת הסבלנות והענוה אפילו אם יהיו מקללים ומסקלים אותם, ובזה אתם זוכים ואל פרעה מלך מצרים לבא לפניו ולהוציא את בני ישראל מארץ מצרים. דכל שיש בהם מידת הענוה הרי

מעבירים העונות שלהם ושל כנגדם כדברי הרבנים ז"ל. ובזה מקרבים הגאולה כאמור. ומה גם כי עיקר הגלות הוא בעון ביזוי ת"ח כמ"ש בשבת דק"י"ח לא חרבה ירושלים אלא עד שביזו ת"ח וכל עוד שהת"ח אינו מוחל על בזיונו ועון זה שמורים לכל בני ישראל, עושה רושם למעלה לגרום גלות, אכן כשהם מוחלים גם על בזיונם ליכא שום רושם חטא כלל ואין כאן עונש גלות, אלא אדרבה מקרבין את הגאולה להוציא את בני ישראל מארץ מצרים. (תוכחת חיים ע"ט).

צא וראה מה שכתב רבינו הקדוש רבי חיים פאלאגי זכותו יגן עלינו, בספרו תוכחת חיים (פרשת וארא) איך צריך מנהיג ישראל למסור עצמו עבור הציבור.

בג' מקומות מסר משה רבינו עליו השלוי למיתה בעבור ישראל, ואחר כל עמל וטורח עליהם זה ארבעים שנה, עם כל זה על שאמר דבר קל, כנגד ישראל שמעו נא המורים ראה מה עלתה לו שלא נכנס לארץ ישראל (כדאי בילקוט ואתחנן). כ"ש וק"ו לשאר ראשי אלפי ישראל שצריכים לזהר בזה הרבה מאד וישאו ק"ו ממשה רבינו ע"ה כמ"ש רז"ל וכמ"ש"ל, ואפילו אם יהיה הענין שהרב והדיין והמנהיגים שבראשי העדה, הם טורחים בעדם וסובלים עול משאם ביום ובלילה ועכ"ז מלבד שאינן נותנים להם חינוך אנשי העיר, **ולא די בזה אלא אדרבה הם כועסים עמו גם כעס ומרנני אבתריה בכמה הקפדות וחשדות אשר לא יעלה על לבם, וגם כי צדיק באמונתו יחיה**, והיה מן הראוי כי כגון דא לכעוס עליהם ולהסתלק ממנויו ואדרבא יותר יגדל שכרו כשעושה עמהם טובה, ומלבד שאינם מברכים אותו אלא אדרבא מקלליו ומחרפין אותו, וכמעשה דירוש' פ"ח דפיאה סימן ז' ברבי אלעזר דהוה פרנס חד זמן נחית לביתיה, אמר לון מאי עבדיתי, אמ"ל אתא חד סיעא ואכלין ושתיין וצלון עלך, אמ"ל ליכא אגר טב. נחת זמן תנין אמ"ל מאי עבדיתון, אמ"ל אתא

חד סיעא חורי ואכלין ושתון ואקלונך, אמ"ל כדין איכא אגר טב. רבי עקיבה בעון ממניתיה פרנס, אמ"ל נמלך גו ביתיה הלכון בתריה שמען קליה דיימר, על מנת מתקל, ע"מ מבזייה וע"ש. (תוכחת חיים ע"ו).

כמה יותר שמקללין ומבזין את הפרנס מצותו ושכרו יותר גדול ולא יקפידו על זה כי כן צריך להיות המנהיג לישראל

הנד רואה דאדרבה כשמקללין ומבזין אותו, יש לו שכר כי בזה שמתנהג הדיין והפרנס והגבאי על הצדקה לסבול, יכול עשוהו מלאכתו מלאכת שמים בקדושה ובטהרה. הלא"ה שכועס ומתלונן ונוקם ונוטר אינו יכול לעבוד עבודתו כדת של תורה כי מצטרף אליו השנאה והנקימה ויבא לעשות דבר שלא מן הדין. לכן מהאי טעמא ציוותה תורה להיות הדיין והרב והפרנס והגבאי שהוא של צדקה ושאר ממונים על השירות לסבול מהצבור וזה ברור, ראה גם ראה דעכ"ז הרי הוא מחוייב לסבול מהם, זה ויותר מזה, וכמ"ש במ"ר בפרשתינו פ"ז על פסוק וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל וז"ל אמ"ל הקב"ה, בני סרבנים הם, רגזנים הם, על מנת כן תהיו מקבלים עליכם שיהיו מקללים אתכם, שיהיו סוקלים אתכם באבנים עכ"ל. וכן איתמר בספרי ס' בהעלותך והובא בילקוט שם על פסוק ולקחת אותם אל אהל מועד וז"ל אמ"ל הקב"ה למשה קחם לפרנסי ישראל, בתחילה אמור להם דברי שבח אשריכם שנתמניתם, וחזור ואמור להם דברי פגם היו יודעים שסרבנים טרחנים הם, על מנת כן שתהיו מקבלים עליכם שיהיו מקללין אתכם וסוקלין אתכם באבנים, מה שהתניתי עמך, התנה עמהם, עכ"ל. והכוונה מה שהתניתי עמכם היינו מה שאמר הכתוב ויצום אל בני ישראל כדברי המ"ר. וכן פסק הטור בח"מ סימן ח' ס"ב, למדרש רבה הלזו יע"ש, והיינו מאי דקאמר על מנת כן שייסבלו מהצבור אפילו שיהיו מקללים וסוקלים אותם באבנים, והיינו בודאי שלא

יכעוס עליהם כלל שזהו עיקר הסבלנות, וכ"כ בהדיא רש"י בישעיה סימן נ"א ע"פ גוי נתתי למכים הוא אמר לי, ישעיה בני סרבנים בני, טרחנים הם, ע"מ שלא תכעוס עליהם, אמרתי לו ע"מ כן עכ"ל. ונראה לפי כי בא ציווי זה במאמר ה' למשה ולאחר סמוך ונראה למה שסיים הכתוב לעיל מזה ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה שפירשנו לכך זכות על האומה ישראלית כי הגם כי היו מאמינים במשה, עכ"ז מרוב הבלבול וטירוף הדעת מעבודתם, זה גרם להם שלא לשמוע בקולם, וא"כ מזה הטעם עצמו צריכים משה ואהרן לסבול, ושלא יקפידו על ישראל על אשר לא שמעו בקולם, כי כן צריך להיות המנהיג לישראל, דהגם כי לא שמעו למשה לא יתיאש מהם, ויחזור וידבר אפילו עד מאה פעמים וע"ד שדרז"ל הוכח תוכיח את עמיתך אפילו מאה פעמים, לכן תיכף בעת ובעונה ההיא ציווה להם גם הציווי הלזה וידבר השם אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל, כי צריכים המה להיות סובלים מעם בניי יותר מזה, כמה וכמה, דהיינו על מנת שיהיו מקללים וסוקלים אתכם באבנים, עם כל זה עליכם לקבל ולא תקפידו עליהם כלל כי כך צריך להיות המנהיג את ישראל לסבול מהצבור ושומע חרפתו לא ישיב ולא יסתלק ממנו ויסתיר פניו מהם וכמ"ש מוהרש"ל בים שלמה פרק כ"ט כיסוי הדם סימן ד'. (תוכחת חיים ע"י ע"ז).

גודל החיוב להזהר בכבוד המנהיגים הרבנים הדיינים הגם שהם מצווים להיות סבלנים

ומכל מקום לא מפני זה שאנחנו אומרים כי צריך הדיין והרב והנשיא ואב"ד להיות סבלין ועניו, הותרה הרצועה לבזות ולהקל בכבודם, ולדבר אחרי מיטתן חלילה, ושלא יהיה עליו שום עונש המבזה אותם אם מוחל להם ואם יהיו עומדים במרדם. והרי מצינו בגמ' שם בפ"ק דגיטין ד"ז הדבר יצא מפי ר"א ונתנוהו לגניבא בקולר. ואין להקשות על

זה שהרי קי"ל שיש לו לחכם ולדיין למחול, ואם נענש ע"י לא טוב הוא, דיש לחלק, דדוקא ע"י בעל דבביה עצמו הוא דאסור דשייך ביה נקימה ונטירה כיון דנקיט ליה בלביה שהוא בעל דבר, וע"ד שפי' הפוסקים בכוונת הירושלמי חכם שנידה לכבודו אפי' הוא כדין כו'. אבל חכם שאינו נוגע לו, ואינו בעל דבר, יכול להעניש לכבוד הת"ח, ולכבוד התורה, כי הוא נקי ובר ואינו בעל דבביה ועמ"ש הרב פתח עינים בחי' לשבת דקמ"ט ע"ב יע"ש, ועוד יש לומר כי הגם כי הוא מוחל חלקו, עכ"פ איכא עמו חלק גבוה. וע"ד שחילק הרב חומת אנך ס' ויגש אות ז' בענין האב שמחל כו' יע"ש. וכן פסק הרמב"ם בה' ת"ת פ"ו דין י"א וז"ל, עון גדול הוא לבזות את החכמים או לשנאותן, ולא חרבה ירושלים עד שביזו בה תלמידי חכמים, שנאמר ויהיו מלעיבים במלאכי האלוקים ובזוים דבריו ומתעתעים בנביאיו. כלומר בזוים מלמדי דבריו. וכן זה שאמרה תורה אם בחקותי תמאסו, מלמדי חוקותי תמאסו, וכל המבזה את החכמים אין לו חלק לעוה"ב והרי הוא בכלל כי דבר ה' בזה. ואע"פ שהמבזה את החכמים אין לו חלק לעה"ב, אם באו עדים שביזוהו אפילו בדברים חייב נידוי, ומנדין אותו ב"ד ברבים וקונסין אותו ליטרא זהב בכל מקום כו'. ואם רצה החכם למחול לו ולא נידהו הרשות בידו כו' יע"ש, דשמע מינה דעון המבזה את החכמים הוי עונשו יתר מאד כי אין לו חלק לעולם הבא, ועליו נאמר כי דבר ה' בזה, כי עונשו כרוך אחריו, הכרת תכרת שיש לו ב' כריתות. וכמ"ש בגמרא פרק חלק דצ"ט ע"א ע"פ כי דבר ה' בזה זה המבזה ת"ח יע"ש, ושחייב נידוי, עכ"פ, אלא דאם החכם מוחל לו הנדוי, הרשות בידו אבל החוטא נגד החכם, צריך שיחוס לעצמו למחר, יחשישה תשובתו הרמה אולי ח"ו יהיה נספה בלא עתו ויאבד שני עולמות עוה"ז ועוה"ב רח"ל.

וכבר ידוע מ"ש ביבמות דק"ה ע"ב במעשה דאבדן תלמיד רבינו הקדוש, דע"י שאמר ליה לרבי ישמעאל ב"ר יוסי מי הוא זה שמפסע על ראשי עם קדש וכו', בעבור זה נענש אבדן כמ"ש שם, תנא באותה שעה נצטרע אבדן, וטבעו שני בניו, ומיאנו שתי כלותיו א"ר נחמן ב"ר יצחק בריך רחמנא דכספיה לאבדן בהאי עלמא יע"ש. הרי דבעבור דיבור קל, שלא נגע בכבודו ולא ביזהו בחירוף ח"ו, עכ"ז ראה מה עלה לו, המבזה לת"ח בחירופים וגידופין ודברי ליצנות וכדומה כ"ש דאין תרופה למכתו כמ"ש רז"ל ה' יצילנו.

וזהו בסתם חכם שבדור הנה הוא מוזהר בכבודו, כ"ש היותו רב ונשיא וב"ד כי גדלה מעלתו וענשו יותר חמור וכבר אמרו במסכת שמחות ספ"ה הלכה טו"ב וז"ל רבן גמליאל אומר כל שפשטו בו ב"ד אע"פ שחזרו וקרבנו אותו אין יוצא בשלום מן העולם עכ"ל, כלשון זה נאמר במס' שמחות, אבל בירושלמי פרק הנחנקין אמרו, כל מקום שפשטו הרבים יד בו אע"פ שחזרו וקירבו אינו יוצא בשלום מן העולם. ובירושלמי שם במ"ק אמרו כל מקום שפשטו חכמים כו'. ובקונטרס רוח חיים בחי' על ח"מ סי' ח' כתבתי שם בענייני דהכל הולך למ"א יע"ש בס"ד כי כן שומר נפשו ירחק מלהיות ח"ו פוגע בכבוד שום חכם קטן וגדול וכ"ש בהיותו נשיא ורב וב"ד שבעיר, ובזה יהיה זוכה להיות לו שפע ברכה לאורך ימים בעוה"ז וגם לעוה"ב יזכה לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו לאור באור. (תוכחת חיים צ' צ"א).

מי שאינו מגלה דעתו בדבר שחייב לגלות, עונשו גדול מאד גם על שתיקתו.

חכם, יש חיוב ומצוה גדולה שיודיע חכם את דעתו להגיד כפי מראה לבו והחזיון אשר חזה אפי' שהיו דברים גבוהים ונעלמים עד מאד הרא"ש ז"ל בת' בשמים ראש סימן רכ"א יע"ש, וכ"ש כששואלים ממנו בדבר הלכה והוראה או

שכר נצבים - פרק נ"א ועונש רצה

שיכריע בין החכמים בינו לשמים ומכ"ש אם יש חילול ה' וחילול התורה בדבר שאינו חייב למנוע את עצמו וחייב לגלות דעתו ואצ"ל אם הוא לאפרושי מאיסורא כי ע"י שיגלה דעתו או יסכים בדבר מה שהוא ע"ד אמת וענוה צדק יתקיים הענין ואפי' אם לא יתקיים היום יתקיים למחר שיבואו יראי ה' ויקבלו דברים וכל לאפושי גברא שפיר דמי וכמה נזיקין וחבלות וח"ה וחילול התורה יוצא מכמה חכמים שהם מונועים מלהגיד כי ישר מה שהם מסכימים לפי האמת וכמה מחלוקות מתרבות בישראל ע"י ואפי' בשתיקה הם נענשים כמבואר בזוה"ק ס' טהרה דמ"ו ע"פ נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכו' ע"ש.

אסור להתחסד ולעמוד מנגד במחלוקת שיש חילול ה' והתורה, כי העושה כן נקרא חסיד שוטה.

ואותן המתחסדים כשיש מחלוקות ורואים ח"ה וחילול התורה והם עומדים מנגד כדי שלא להטפל בשום מחלוקת לא יפה הם עושים, כי במקום שיש חילול תורת קונו צריך לדבר ולהתקוטט נגד בני אדם המתיצבים על דרך לא טוב לחלל קודש, **וצא ולמד מ"ש הרב מוהר"ש אוזידא ז"ל בס' מדרש שמואל בפ"ב דאבות משנה ו' על מאי דתנן התם** ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש **וז"ל פי' הוא** כי מי שאינו נכנס במחלוקת על דרך לא טוב אינו חושש לעלבון תורת קונו ואינו נכנס בדרך אנשים, ולזה במקום ההוא השתדל להיות איש הוא, **וחזקת והיית לאיש וע"ש, ודבריו חיים וקיימים** דאיך יתכן האדם שהוא ירא ה' ורואה שאחרים מבזין את התורה ולומדיה והוא יעשה חסידות שלא להטפל במחלוקת נגד ה' ונגד משיחו, כי הוא חסיד שוטה, **וע"ד שאמרו בגמ' איזהו חסיד שוטה שרואה אשה טובעת בנהר ואינו מצילה כמו כן הוא ענין זה ממש ומ"ג** כי התורה עצמה היא בתו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא,

ואיך יתכן שיהיה האדם רואה לבתו של מלך שרומסין ודורסין אותה ברגלים ח"ו, והוא עד או ראה או ידע, ויעמוד מנגד ולא יהיה לו עונש גדול ע"ז. **וכבר כתבתי עוד בזה לעיל בד"ה חברת אות ויו:** (נפש כל חי מ"ע ח).

תוכחה מגולה שהת"ח הנהנים מבעלי בתים לא ישאו להם פנים עי"כ שלא להוכיח

ומכאן אתה דן טובה תוכחת דת"ח הנהנים מהבעלי בתים איש מאת מכרו שיהיו נזהרים להוכיח להם במוסר ודעת לבל יכשלו באיזה חטא ועון ולא יהיו נושאים פנים להם שלא להוכיחן כי גורמים רעה לנפשם והם נתפסים בעונם ואם יוכיחו להם ולא ישמעו לקול מורים ראוי שיתרחקו מהם ולא יקבלו מהם שום הנאה **וממקום אחר ישלח שלומיו כי לא כלו רחמיו להמציא כהנה וכהנה כסף משנה ועיין בחי' למגילה לדכ"ח ועיין מ"ש הרב ז"ב ח"ב ס' וירא.** (נפש חיים עמוד כ"ו).

כשרב מעיר אחרת אומר תוכחה היא מתקבלת יותר

תוכחה הפרש שיש בין השומע תוכחה מחכם ורב שבעירו, דכיון שהיה דר ביניהם כבר מזמן רב נחשב להם לחיסרון, לפי שהורגלו בו ואינו מטיל כ"כ מורא על הבריות להיות דבריו ותוכחתו נשמע באוזניהם כ"כ כמו אם יהיה חכם מעיר אחרת הבא מחדש, אמנם באמת יש בו מעלה אחרת להיפך דהא עיקר הטעם שמוחל עונותיהם שאמרו רז"ל כשהחכם יושב ודורש וכו' הקב"ה מוחל עונותיהם של ישראל, היינו מצד שמתיראים ממנו מפני הת"ח, לזאת ה"א תירא לרבות ת"ח, ואותה היראה מעורר את יראת המקום עפ"י מאמר חז"ל הלואי יהא מורא שמים כמורא ב"ו, ועי"ז הם מעוררין יראת המקום ב"ה לעורר לבם בתשובה, וידוע מ"ש חז"ל דבתשובה מיראה הזדונות נעשו לו כשגגות ובתשובה מאהבה נעשו לו כזכיות.

כששומעין לתוכחת רב העיר הסימן הוא שזה מצד אהבתם אותו והעוונות נהפכין לזכיות.

ולפי זה כשהחכם מורגל עמהם מקודם והוא דורש להם ומוכיחם והם שומעין אליו, אין זה מיראה אלא מצד אהבתם אליו, ואותה האהבה מעורר אהבת המקום עד שעושין תשובה מאהבה, ואז נחשב להם כזכיות, והיינו דקאמר בשעה שהחכם יושב, ר"ל שיושב מכבר באותה העיר, ודורש, ואעפ"כ כל העם שומעין, דהשתא הו"ל תשובה מאהבה, אזי הקב"ה מוחל עונותיהם של ישראל לגמרי עד שנעשין כזכיות וכו' (ספר לחמי תורה דרוש א' ד"ב).

ונראה לפרש בזה כ"ה בפ' וירא, האחד בא לגור וישפוט שפוט כי אמרו רז"ל ולוט יושב בשער סדום ישב כתיב אותו יום מינוהו לדיין ושופט עליהם, וא"כ כיון שהיו אנשי סדום רעים וחטאים אפי' תשובה מחמת יראה שזדונות נעשו כשגגות לא רצו לשמוע תוכחת לוט. וז"ש הא' בא לגור וישפוט שפוט עתה נרע לך מהם, כי מלבד כי לא נעשו כשגגות אדרבא הרעו יותר. וזהו נמי כוונת הכתוב במשלי סימן ט"ו בדרך הלציי אוזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין. כי ידוע כי הלומד בתורה והמקיים המצוות מאהבה הוא סם חיים כדכתיב אורך ימים בימינה שדרז"ל בשבת דנ"ד למיימינים בה אורך ימים, וזהו אומרו אוזן שומעת תוכחת חיים מרב שבעיר זהו תוכחתו מאהבה, הרומז לחיים, זוכה כי בקרב חכמים תלין **שאמרו רז"ל כי הת"ח אינן עושים ח"ו תשובה מיראה כי זדונות נעשו כשגגות, אלא מאהבה**, וזה פי' ההיא דברכות אם ראית ת"ח שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום שמא עשה תשובה, שמא ס"ד, אלא ודאי עשה תשובה, דודאי עשה תשובה מאהבה ולא מיראה, ואח"כ בקרב חכמים תלין תשובתו ממעל לחשב כאן מאהבה דנעשית לו כזכיות. (נפש כל חי מערכת ת).

אסור להוכיח ברבים - לומר שהוא חטא

תוכחה כתיב בס' קדושים הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא, והכונה עמ"ש בירושלמי פרק הערל ובב"ר ע"פ ולא עצר כח ירבעם עוד בימי אביהו ויגפהו ה', את סבור שניגף ירבעם אינו אלא אביה, ולמה ניגף על שחיסד את ירבעם ברבים, שאמר ואתם המון רב ועמכם עגלי זהב אשר עשה לכם ירבעם וכו', וכ"כ בסה"ח סי' ד"ן וז"ל איזה רציחה שהיא נכרת בעיניה והעונש גדול מאוד והעבירה קלה וחמורה היא למעלה, היא הבושה, והמבייש פני חבריו ברבים או מצערו בפני מי שמתבייש ומצטער כאילו היה הורגו, היה מקבל מיתה כדי שלא יהיה מתבייש אח"כ, ומי שבייש את חבריו ומצטער ומתחרט ורוצה לו לקבל את הדין ובא לפני ירא ה' למצוא לו פתח ותשובה, יאמר לו דע כי רעתך רבה כי שפכת את דמו של חבריך, שכן מצינו באביה בן רחבעם שהוכיח לירבעם בדברים לביישו וניגף למות, אעפ"י שביישו שהיה עע"ז, לכן לך בני לפייס את חבריך עד שיתפייס וימחול לך, והזהר מאד לנפשך שלא תבייש ושלא תלבין פני אדם, עכ"ל. וה"ט כי הגם כי היה חייב אביה להוכיח לירבעם, היה לו להוכיחו בלשון אזהרה לא תעשה לך פסל, אבל לא ברבים לומר שהוא חוטא ועע"ז אין זה ל' הוכחה, וזהו שדקדק הכתוב הוכח תוכיח את עמיתך, בתנאי שלא תשא עליו חטא, לומר, אתה חוטא בחטא פלוני, כי אין זה לשון תוכחה, וכבר כתבתי מזה במ"א וגם במע' הקודמת לזו בס"ד.

(נפש כל חי מע' ת').